

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període

Sèrie C - Número 173
28 d'octubre de 2011

Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Presidència de l'Im. Sr. Santi Vila i Vicente

Sessió núm. 6

SUMARI

Sol·licitud de compareixença
de Cristina Tresserres Macaya, directora de l'Observatori Europeu de la Televisió Infantil
(tram. 356-00197/09) p. 3

Sessió informativa i compareixences
acumulades de Ramon Font, president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya
(tram. 359-00008/09, 357-00150/09 i 357-00151/09) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 6

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix Santi Vila i Vicente, acompanyat del vicepresident, Josep M. Vila d'Abadal i Serra, i del secretari, Xavier Sabaté i Ibarz. Assisteix la Mesa la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Hi són presents els diputats Marta Alòs Lòpez, Francesc Bragulat i Bosom, Marta Llorens i Garcia, Joan Morell i Comas, Neus Munté i Fernández i Joan Recasens i Guinot, pel G. P. de Convergència i Unió; Joan Ferran i Serafí i Montserrat Tura i Camafreita, pel G. P. Socialista; Marisa Xandri Pujol, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Dolors Camats i Luis, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carmel Mòdol i Bresolí, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Carmen de Rivera i Pla, pel S. P. Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió el president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, Ramon Font Bové, acompanyat del vicepresident, Josep Pont i Sans, i de la consellera secretària, Carme Figueras i Siñol.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença de Cristina Tresserres Macaya, directora de l'Observatori Europeu de la Televisió Infantil, davant la Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 356-00197/09). Marta Alòs Lòpez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

2. Sessió informativa de la Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals amb el president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya per a presentar la Memòria d'activitats del 2010 (tram. 359-00008/09). President del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Sessió informativa.

3. Compareixença de Ramon Font, president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, davant la Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per a informar sobre les actuacions fetes i les previstes amb relació al nou pressupost (tram. 357-00150/09). Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Compareixença.

4. Compareixença de Ramon Font, president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, davant la Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per a informar sobre les activitats i la situació econòmica del Consell (tram. 357-00151/09). Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Compareixença.

El president

Bé. Molt bon dia, senyores i senyors; molt bon dia, diputats i diputades; molt bon dia i benvingut, senyor Ramon Font, president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Sol·licitud de compareixença

de Cristina Tresserres Macaya, directora de l'Observatori Europeu de la Televisió Infantil (tram. 356-00197/09)

Des del punt de vista de procediment, si no hi tenen inconvenient, ens ha semblat que valia la pena permetre que el senyor Font ja s'incorporés des del primer moment a la Mesa d'aquesta comissió, malgrat que en el primer punt de l'ordre del dia hi ha la votació per part dels grups d'una sol·licitud de compareixença de Cristina Tresserres, directora de l'Observatori Europeu de la Televisió Infantil davant de la comissió.

És una proposta de la diputada Marta Alòs. Senyora Alòs.

Marta Alòs Lòpez

No, només per començar a dir que el diputat Joan Morell substitueix el diputat Josep Rull, i el diputat Bragulat substitueix la diputada Mireia Canals.

I ja començaríem. Bé, només dir que l'OETI és una entitat sense afany de lucre que va néixer l'any 97 i que treballa per assolir els programes de televisió dedicats a la infància. Ens semblava bé que comparegués per explicar-nos tot aquest tema, i demanaríem als altres grups que si no hi tenen inconvenient fes la seva compareixença.

Moltes gràcies.

El president

Bé, s'ha pactat d'aquesta manera. Per tant, per assentiment podem acceptar la proposta, i es calendarà prou.

Sessió informativa i compareixences

acumulades de Ramon Font, president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 359-00008/09, 357-00150/09 i 357-00151/09)

Ara sí, doncs, si els sembla, donaríem inici a la sessió de compareixença del senyor Ramon Font com a president del CAC. Donar la benvinguda també als membres del CAC que ens acompanyen.

No cal dir, i jo crec que és especialment oportú en les circumstàncies que ens toquen viure, que ens podem sentir orgullosos d'un país que té una institució com el CAC, que és, sense cap mena de dubte, un senyal de qualitat democràtica i de la qual com a país ens hem de sentir molt i molt orgullosos.

Senyor Ramon Font, si li sembla, hem pactat amb els grups que faríem una primera intervenció seva, tal com estava pactada, que serà contestada pels grups en un termini de deu minuts, i tot seguit, en el torn de les rèpliques als grups, obriríem amb una certa laxitud la possibilitat d'una nova intervenció dels grups, que pot rondar a l'entorn dels cinc minuts, si no tenen especial complicació, atès que les tres sol·licituds de compareixença les hem agrupat en una.

Per tant, doncs, donem inici a aquesta sessió de compareixença. Senyor Ramon Font, benvingut. Té la paraula.

El president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (Ramon Font Bové)

Moltes gràcies, senyor president; bon dia. Senyores diputades, senyors diputats, volem agrair l'oportunitat que ens brinden de comparèixer davant d'aquesta comissió –ho faig en nom dels membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, m'acompanyen tots i totes aquest matí–, i ho fem a l'empara de l'article 12 de la Llei de creació del consell..., davant d'aquesta comissió, on vaig ser per darrer cop el 23 d'octubre de l'any 2009, ja fa molts dies. Tenint en compte, pel que sembla, que aviat es produiran canvis a la nostra institució, els he de confessar que tenia el neguit de potser no poder comparèixer per fer les presentacions preceptives de l'informe anual i de la memòria. És la nostra obligació i per això som aquí, en compliment de la llei.

Sortosament, doncs, no ha estat així, i el fet del qual em congratulo és que tinc l'oportunitat de comparèixer acompanyat de la resta de membres del consell per poder exposar-los l'activitat que hem fet, així com les nostres previsions per al futur immediat. Això és molt important, atès que són vostès, senyores i senyors diputats, els qui marquen la pauta de l'actuació del consell, i per a nosaltres és molt positiu poder explicar-nos i poder sentir quines són les seves inquietuds i els seus reptes pel que fa al sector audiovisual.

Li agraeixo molt especialment, senyor president, les seves paraules inicials. Per a nosaltres també és una sensació d'orgull formar part d'aquesta institució garant del nostre sistema democràtic, que ens fa diferents de tants països i de tantes altres societats.

En aquesta compareixença els presentarem l'informe sobre l'audiovisual a Catalunya que correspon a l'any 2009, que ja vam elaborar fa temps i que ens hauria agradat haver-lo presentat abans, però per diverses circumstàncies –les eleccions i raons d'agenda i calendari– no ho hem fet abans.

En qualsevol cas, i amb vista al proper informe, si els sembla oportú rebre'ns, abans d'acabar l'any podríem presentar l'edició corresponent al 2010, si així vostès ho desitgen.

Un cop fet aquest petit introït i abans de començar amb l'exposició dels documents de referència, només voldria destacar-los un únic aspecte que jo considero que és cabdal i que em servirà per emmarcar la intervenció. La qüestió que voldríem destacar d'entrada és el fet verificable que el panorama audiovisual de Catalunya presenta en general un salt diferencial amb relació al de la resta d'Espanya, una situació que ens situa en la normalitat europea i que convé no perdre de vista. Vet aquí una dada per evidenciar la meva afirmació: les Corts Generals van aprovar fa un any i mig la Llei 7/2010, la Llei general de la comunicació audiovisual, i entre les seves previsions hi havia la de constituir un regulador estatal, el CEMA, el Consell Estatal de Mitjans Audiovisuals, però, malgrat el mandat

legal, aquest organisme encara no existeix. Aquí a Catalunya, en canvi, disposem des de fa onze anys i mig d'un organisme regulador que ha contribuït, creiem, a crear un clima que ha permès que la nostra situació audiovisual sigui equiparable a la de les democràcies europees, les democràcies més avançades.

El quid de la qüestió no ha estat la de fer possibles sancions de l'organisme regulador, sinó la responsabilitat mateixa dels professionals, i també, i això ho dic ben alt, el fet que el consell ha impulsat al llarg d'aquest temps un marc d'autoregulació, i aquest és el fet més important.

A més a més, aquest marc s'ha beneficiat de l'impuls enèrgic del CAC a l'educació en comunicació entre els infants, així com del fet que s'ha apostat amb fermesa per una presència internacional, els rendiments de la qual han estat evidents en termes de coneixement, posicionament i una projecció molt favorable per als interessos de Catalunya.

Amb relació a l'informe sobre l'audiovisual, concretament de l'any 2009, si els sembla els en diria algunes qüestions elementals. L'informe que tots vostès tenen a la seva disposició recull de manera exhaustiva la situació del sector audiovisual des d'una perspectiva econòmica, tecnològica i jurídica, i analitza detalladament els canvis que s'han produït en l'àmbit de la ràdio, la televisió, internet i la publicitat.

Permetin-me, doncs, que, malgrat que no faci referència a tots i cadascun dels punts de l'informe, cosa que ocuparia més temps del que tenim previst, els n'exposi algunes de les conclusions, tot afegint-hi, per contextualitzar-ho, dades ja corresponents als anys 2010 i 2011.

El sector audiovisual viu avui dia en un procés d'evolució constant, jo diria que quasi vertiginós. I això implica que necessita tenir capacitat d'adaptació constant, permanent, al context canviant en què actua. I en aquest sentit, el context general de crisi econòmica, la transformació tecnològica i els canvis en el marc legal són algunes de les variables que n'afecten l'evolució de manera transversal.

Pel que fa al context econòmic, la situació de crisi econòmica ha condicionat directament el volum de la inversió publicitària, un fons que és primordial per als mitjans privats i molt important també per als públics. Si fem un cop d'ull a l'evolució de la inversió en els darrers anys, observem que l'any 2009 la inversió va caure un 15 per cent, va recuperar-se molt lleument el 2010, que va augmentar l'1,4 per cent, però ha tornat a caure gairebé un 7 per cent del gener al setembre del 2011, una situació conjuntural que ha estat utilitzada per alguns sectors per obrir una altra vegada el debat sobre el finançament dels mitjans de comunicació públics, un finançament que, com bé saben, la legislació catalana estableix com a model mixt.

La reducció de la inversió publicitària ha estat generalitzada en tots els mitjans menys en un de significatiu: internet, que enguany ha crescut un 8 i mig per cent, una dada que ens porta a veure com els canvis tecnològics que han tingut lloc en els darrers anys en l'àm-

bit de les tecnologies de la informació i la comunicació transformen el panorama.

En aquest sentit, assistim a un procés de multiplicació de les pantalles audiovisuals. Els avenços pel que fa a la tecnologia dels dispositius i l'increment de l'amplada de banda permeten un millor accés a continguts en línia. Aquesta tendència, que consta en l'informe del 2009, constatem que es manté en l'actualitat. Així, els darrers mesos assistim a tot un seguit d'acords entre prestadors i fabricants de televisors per tal de facilitar l'accés a internet mitjançant l'aparell de televisió, el que se'n diu la «televisió connectada». Es tracta, doncs, d'un nou entorn multiplataforma i multicanal on aparells de televisió, ordinadors, telèfons intel·ligents o *tablets* comparteixen i competeixen com a canals de difusió.

Aquest panorama planteja, com és lògic, alguns interrogants. Com deuen comprendre, com a president d'un organisme regulador la qüestió principal és com garantim els drets de les persones usuàries en aquest nou context, perquè els canvis tecnològics no modifiquen la necessitat de garantir una esfera pública i democràtica. Valors i principis com ara la dignitat de la persona, la veracitat informativa, la defensa del pluralisme i la protecció dels menors i de les persones més desprotegides no són ni analògics ni digitals, són pilars fonamentals dels nostres sistemes polítics, i han de ser preservats independentment del grau de desenvolupament tecnològic.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, durant aquests anys hem observat també com els diferents prestadors de serveis de comunicació tradicionals han desenvolupat estratègies per reforçar la seva presència a internet oferint l'accés dels seus continguts en directe o sota demanda a través de la seva pàgina web i sent presents de manera molt activa a les xarxes socials, unes xarxes socials que fins i tot han passat a tenir un paper molt destacat en el foment de la participació de l'audiència en els continguts emesos.

També en l'àmbit tecnològic, l'abril de l'any passat vam assistir a la transició a la TDT, un procés que ha estat una prova de foc per a totes les televisions, però especialment per a la baula més feble del sistema: els prestadors locals. En complir-se ja un any i mig de l'encesa digital, creiem que es pot dir que el sector local està raonablement consolidat. Però com a organisme regulador del sector no podem deixar de banda que cal impulsar urgentment un replantejament del mapa audiovisual per tractar de garantir-hi l'assignatura que encara resta pendent: la viabilitat econòmica dels prestadors i la garantia del pluralisme a casa nostra, qüestions a les quals em referiré una mica més endavant.

Finalment, amb relació a aquest informe, voldria destacar els canvis normatius que es van produir l'any 2009. En aquest context, cal destacar l'aprovació de la Llei de l'Estat, la 7/2009, de 3 de juliol, de mesures urgents en matèria de telecomunicacions. Una de les novetats d'aquesta llei, ho deuen recordar, és la modulació dels nous criteris pel que fa a la concentració dels mitjans. Això va possibilitar, per exemple, la

fusió de Telecinco i Cuatro o l'adquisició per part de Telefónica del 21 per cent del canal Digital Plus, filial de Sogecable. Ara haurem d'estar molt atents al que acabi passant amb Antena 3 i La Sexta.

D'altra banda, durant el 2009, el Congrés dels Diputats va aprovar la Llei de l'Estat 8/2009, de finançament de la Corporació de Ràdio i Televisió Espanyola, que estableix la substitució d'un sistema de finançament mixt per un altre basat només en ingressos públics.

Així mateix, durant el 2010 també es van produir dues novetats de normativa molt rellevants: la primera, l'aprovació de la Llei de l'Estat 7/2010, la Llei general de la comunicació audiovisual, i la segona, l'aprovació del reial decret que regula l'assignació dels múltiples de la TDT després del cessament de les emissions analògiques.

Podem entrar, senyor president, si li sembla adient, a la memòria de l'any passat, la memòria de les nostres activitats, del CAC, el 2010. Ens podem centrar en aquestes activitats dutes a terme l'any 2010 de manera resumida, perquè estan exhaustivament detallades a la memòria que vostès segurament ja tenen i deuen haver consultat. Aquesta memòria ja la vam lliurar al Parlament el mes de maig passat.

En primer lloc, i a manera de resum de l'activitat del CAC, convé assenyalar que el ple del consell va aprovar durant l'any 2010 un total de 284 acords, en els àmbits de la seva competència, lògicament: l'àmbit de la garantia del pluralisme, la protecció de menors i el compliment dels compromisos concessionals dels prestadors que en el seu dia varen rebre concessions per emetre o per ràdio o per televisió.

A més, el CAC va dur a terme nombroses actuacions en àmbits com ara el foment de l'educació en la comunicació a les noves plataformes audiovisuals, en la igualtat de gènere o en la relació amb les persones usuàries de l'audiovisual.

Com bé saben, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya és competent per convocar i atorgar el que nosaltres en diem «títols habilitants», és a dir, concessions per emetre per ràdio o televisió; som competents per autoritzar modificacions accionaries i transmissions de títols, i per decidir, d'acord amb la llei, sobre la renovació i la revocació d'aquests títols. Una de les actuacions més destacades del 2010 en aquest àmbit va ser la transformació en llicències de 293 concessions de ràdio i televisió. Aquesta actuació es va iniciar arran de l'entrada en vigor de la llei de l'Estat, la Llei de la comunicació audiovisual, que obligava a transformar les concessions no extingides en llicències.

També convé destacar, per la seva rellevància, la declaració d'extinció de la concessió de vuit programes de TDT local, vuit prestadors que van renunciar a l'activitat audiovisual en matèria de televisió en l'àmbit local. En tots els casos hi va haver una sol·licitud d'extinció de la concessió per part de l'empresa explotadora. El consell també va declarar l'extinció de la concessió d'un prestador de ràdio, en aquest cas per desistiment de la sol·licitud de renovació.

Pel que fa als continguts, a més d'elaborar els informes mensuals sobre el pluralisme polític, que el Parlament rep de forma puntual i rigorosa constantment, el consell va fer un informe específic sobre les eleccions al Parlament de Catalunya del 28 de novembre.

I en l'àmbit del pluralisme no polític –perquè nosaltres vetlem pel pluralisme polític, però també pel religiós, pel territorial, pel cultural, per l'esportiu– cal destacar l'elaboració d'un informe sobre la presència de les persones joves en la informació.

Així mateix, i per tal de donar compliment a les funcions que la llei li encomana, el consell realitza anualment –perquè es facin una idea del treball immens que fa aquesta institució– trenta informes de seguiment del compliment de les obligacions legals i dels compromisos particulars de cada prestador de serveis audiovisuals; dotze informes de seguiment del compliment de la normativa sobre llengua i cultura catalana i aranesa; fem el seguiment del compliment de la normativa sobre comunicacions comercials i sobre publicitat institucional, i fem informes sobre esdeveniments concrets, com per exemple sobre el tractament informatiu de l'incendi d'Horta de Sant Joan, o sobre programes específics, sigui d'ofici o com a resultat d'una queixa formulada per un ciutadà al consell.

Dintre les actuacions més rellevants sobre continguts puntuals, n'hi ha quatre vinculades a la protecció de la infància i l'adolescència, un tema que, com saben, és prioritari per al CAC i en què nosaltres som extremadament rigorosos. En concret, s'han imposat dues sancions –al llarg del 2010, eh?– per l'emissió de pornografia i per l'emissió de continguts no recomanats per a menors de divuit anys durant l'horari protegit. Les sancions han estat de 90.001 euros en cadascun dels casos. És el que determina la llei per a les sancions molt greus.

Pel que fa a la saturació publicitària, s'han imposat cinc sancions, cadascuna amb una multa de 12.001 euros.

Durant el 2010, el CAC també va analitzar dos continguts comercials suposadament polítics. Mentre que en un dels casos va decidir que l'emissió era conforme a dret, en l'altre cas va confirmar que tenia caràcter polític, i per tant va ordenar immediatament el cessament de l'emissió.

Finalment, el consell també va acordar el cessament de l'emissió d'un anunci relacionat amb la sanitat perquè el va considerar publicitat comercial prohibida.

Dintre les actuacions més destacades en el capítol de normativa, hi ha l'aprovació de dos projectes d'instrucció general. El primer, el Projecte d'instrucció general sobre els límits a la presència de comunicacions comercials al servei públic de ràdio de Catalunya. Va quedar aprovat definitivament el març del 2011 i, com ja saben, està en vigor. El segon, el Projecte d'instrucció general sobre les condicions i el procediment de la comunicació prèvia per a la prestació de serveis de comunicació audiovisual mitjançant tecnologies altres que l'espectre radioelèctric, que ara actualment es tramita.

Així mateix, en el terreny de l'impuls de l'autoregulació el CAC ha publicat el 2010 dos documents de re-

comanacions. En primer lloc, les Recomanacions sobre el tractament de la violència masclista als mitjans de comunicació, que és una actualització d'un document aprovat pel CAC l'any 2004 i que s'ha elaborat en aquest cas en col·laboració amb l'Institut Català de les Dones i el Col·legi de Periodistes de Catalunya. Hi ha una altra iniciativa en aquest marc de l'autoregulació, que és la publicació d'una guia que recull en un únic volum i actualitzades les dotze recomanacions aprovades fins ara pel consell al llarg de la seva història.

El coneixement és també una eina bàsica per a l'actuació del consell. D'aquesta manera, en l'àmbit de la recerca el CAC va elaborar el 2010 l'informe del sector audiovisual i va publicar dos números de la revista *Quaderns del CAC*, una publicació, com bé saben, de prestigi i de referència en el món acadèmic i professional. Una d'aquestes dues edicions la vam dedicar a la nova ecologia de l'audiovisual, i l'altra, a la proximitat i distància a la televisió.

A banda, també destaca l'elaboració de quinze treballs de recerca obtinguts mitjançant els Premis CAC i per la via dels ajuts a la recerca que fins ara hem atorgat.

Com vostès bé saben, el consum de continguts audiovisuals representa avui dia una part molt important del temps d'oci dels infants i dels adolescents. Per aquest motiu, i aquesta és una altra de les nostres prioritats, convé dotar-los de les eines i els coneixements bàsics sobre les tècniques audiovisuals per tal que tinguin una visió crítica, una mirada diferent i mínimament distanciada respecte dels continguts emesos. En definitiva, es tracta de formar ciutadans amb esperit crític i plenament competents en la societat de la informació.

De les actuacions del CAC per impulsar l'educació en comunicació visual em permeto destacar la convocatòria dels premis El CAC a l'Escola, la celebració de la I Setmana de l'Educació en Comunicació Audiovisual i la posada en marxa de diferents iniciatives d'alfabetització mediàtica i d'educació dels nens i les nenes en l'entorn familiar.

Els premis El CAC a l'Escola tenen com a objectiu fomentar aquesta lectura crítica dels llenguatges audiovisuals, així com permetre a l'alumnat i al professorat aprofundir en el coneixement i la pràctica de les tècniques audiovisuals. En resposta a aquesta convocatòria, les escoles catalanes van presentar a l'edició del 2010 un total de noranta-un treballs, i es van concedir disset guardons, entre els quals destaquen les tres temàtiques següents: l'anàlisi crítica que els nois i les noies fan de la publicitat, de les rutines del treball dels mitjans i del cinema.

El CAC també va realitzar un esforç considerable en l'organització de la I Setmana de l'Educació en Comunicació Audiovisual, en col·laboració amb el Departament d'Educació de la Generalitat i la fundació de l'Obra Social «la Caixa».

D'acord amb les recomanacions del Parlament Europeu, vam organitzar també tallers adreçats a alumnat i professorat d'escoles públiques i concertades, els quals com a primera experiència van representar la

participació directa de 2.750 alumnes de quaranta-una poblacions d'arreu del país i de cent professors.

El sector audiovisual, com veiem, està immers en un profund procés de convergència dels serveis i de les plataformes de comunicació, i aquests nous serveis adquireixen cada cop més rellevància en tots els àmbits de la societat. Per això, una de les altres comissions en què està estructurat el funcionament del CAC és la de Noves Plataformes Audiovisuales, Tecnologia i Xarxes, que és l'eina de què disposa el consell per reflexionar sobre les transformacions que es duen a terme en aquest sentit al sector, així com per estudiar com són els nous hàbits de consum dels continguts, els nous models de negoci o l'enllaç amb les xarxes socials, entre d'altres.

Durant el 2010, a més de fer un seguiment exhaustiu de totes les innovacions que es van produir al sector, es van organitzar diverses activitats, entre les quals em permetria destacar la nostra participació molt activa al Fòrum de la Governança d'Internet; la jornada Més enllà de la TDT: Alternatives i Complementes de la Televisió Convencional; la taula rodona a la Universitat Pompeu Fabra, amb el nostre impuls, «La televisió del futur», i la constitució del grup de treball per evitar l'augment de so en el pas al bloc publicitari de la televisió, aquest salt que tan sovint molesta els telespectadors, una iniciativa, per cert, que ha acabat donant com a fruit el compromís dels diferents prestadors, reunits per la nostra iniciativa a la seu del CAC, d'adoptar unes normes d'autoregulació per evitar aquestes molèsties a les persones usuàries.

En un altre ordre, el consell té entre les seves funcions garantir que els prestadors de serveis de comunicació audiovisual assegurin un tractament adequat als gèneres i a la igualtat de la dona, tant pel que fa a la seva representació com específicament al tractament de la violència masclista. Com a actuacions més rellevants en aquesta àrea, els diria, o els recordaria, que hem fet el seguiment de la presència de les dones als mitjans audiovisuals, que hem donat continuïtat a les moltes activitats relacionades amb l'autoregulació i donat a conèixer a les redaccions d'arreu del país les recomanacions sobre aquesta matèria i que s'ha treballat intensament en l'elaboració d'informes formatius adreçats als professionals de la comunicació per tal que es puguin visibilitzar les aportacions de les dones. Aquests materials, precisament, han estat acabats aquest 2011, i considerem que són elements d'interacció amb la societat molt apreciats i molt ben rebuts pel sector.

Com ja saben també, les persones usuàries dels mitjans de comunicació es poden adreçar al CAC per expressar les seves consultes, queixes i suggeriments sobre la programació o sobre la publicitat en els mitjans. El consell el que fa és estudiar aquestes comunicacions que ens adreça la ciutadania i analitzar tots els continguts que són objecte de queixa, i si no s'ajusten a la normativa es pot obrir l'expedient corresponent. Durant el 2010 vàrem rebre un total de 278 queixes i requeriments. Els principals motius de queixa han estat la protecció dels infants i els adolescents, el pluralisme, el tractament informatiu i els continguts ofensius.

A banda de les activitats pròpies, el consell també impulsa i participa, o ha participat..., amb altres entitats vinculades a l'àmbit audiovisual, com l'Agència de Qualitat d'Internet, Iqua, que continua la seva tasca de foment de l'autoregulació a internet i gestiona el segell de qualitat que s'atorga a aquelles pàgines web que compleixen uns estàndards determinats de qualitat, encara que hem de dir que en aquests moments Iqua es troba en una situació difícil i amb un futur complicat a causa de les dificultats econòmiques.

El Fòrum d'Entitats de Persones Usuàries de l'Audiovisual és la plataforma impulsada pel CAC, i aplega seixanta-una entitats. Va elaborar al llarg del 2010 tres documents de recomanacions: El tractament del territori en els mitjans audiovisuals, La publicitat en l'entorn familiar i Les formes de discriminació per motius d'orientació sexual i d'identitat de gènere en els mitjans de comunicació audiovisual.

I finalment, la Mesa per a la Diversitat en l'Audiovisual, un organisme creat l'any 2005 i que aplega representants de diversos grups culturals, institucions, universitats, professionals de la comunicació, grups de recerca, entitats relacionades amb la immigració i altres persones i organismes interessats a promoure una millor representació de la diversitat en els mitjans audiovisuals. En uns moments de crisi com els que patim, la tasca de pedagogia que la mesa du a terme pel que fa al tractament de la immigració en els mitjans de comunicació esdevé, creiem, més necessària que mai. Les seves actuacions tenen com a objectiu contribuir a fomentar la convivència, el respecte, el coneixement i l'intercanvi entre persones de diferents orígens. D'aquesta manera, s'han dut a terme jornades, cursos formatius i presentacions de diversos materials elaborats per la mateixa mesa, com ara el Manual d'aproximament als mitjans, destinat a les entitats relacionades amb la immigració, o les Eines per a la diversitat, destinades als professionals del periodisme. La mesa també va organitzar la jornada La Immigració en l'Agenda Política i els Mitjans de Comunicació. En el marc d'aquesta jornada es va fer entrega dels tercers premis de la mesa, que s'atorguen a aquells programes que reflecteixen millor la diversitat cultural que existeix a la nostra societat i que van comptar amb una gran participació.

Parlem ara, senyor president, si li sembla, de la situació econòmica i del nostre pressupost. Entrem en aquest capítol delicat. El consell té atribuïda autonomia pressupostària d'acord amb la seva llei de creació. Ha d'elaborar i ha d'aprovar amb caràcter anual l'avantprojecte de pressupost de funcionament corresponent i l'ha de trametre al Govern perquè sigui integrat amb la deguda singularització en els pressupostos de la Generalitat. Especialment sensibilitzats per la situació de crisi al país i en solidaritat amb els esforços d'austeritat fets per altres institucions, el consell va aprovar el 18 de maig un avantprojecte per a l'exercici 2011, valorat en 8.338.000 euros, que permetia garantir de manera correcta, i òbviament austera i sòbria, les obligacions assignades per les lleis. Era un avantprojecte que suposava una reducció de la

despesa de 2.329.000 euros respecte a l'any anterior. En poques paraules, una retallada del 21,83 per cent.

El Govern no va considerar suficient aquest esforç, i va incloure a la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a aquest exercici un pressupost per al CAC d'un valor de 6.974.000 euros. Ens vàrem trobar així amb una reducció del 34,6 per cent respecte al 2010 i amb una situació en què el consell no podia fer front a les seves funcions. Un cop més, va ser la negociació la que va poder resoldre la situació. La conselleria d'Economia va autoritzar la incorporació del romanent de tresoreria, per un import d'1.579.000 euros, cosa que va incrementar l'import definitiu del pressupost a 8.554.000 euros.

Pel que fa a l'avantprojecte del 2012, el consell va aprovar el 15 de setembre un avantprojecte per un import de 8.454.000 euros, mantenint així el nivell de la forta reducció del 2011. Actualment, el consell i el Departament de la Presidència, amb què per decret es relaciona de manera institucional el CAC, estudiem fórmules per tal d'alleugerir encara més el pressupost tot incrementant els ingressos, fórmules que podrien passar per la imposició de noves taxes als prestadors o el lloguer, fins i tot, a tercers d'una part de l'edifici seu de la nostra institució.

El consell no està tancat, doncs, a exercir la màxima austeritat amb els sacrificis necessaris, però s'ha de reiterar amb fermesa que hi ha un llindar mínim per sota el qual no podem complir seriosament les nostres obligacions, obligacions de les quals responem davant d'aquest Parlament.

Passem, senyor president, a les qüestions d'actualitat i previsions de futur. Anem malament? (*Veus de fons.*) En aquesta part final de la intervenció, permetin-me que els faci una petita descripció del consell més centrada en l'actualitat.

Un cop exposada la situació pressupostària del CAC, crec que convé explicar en detall quin ús fa el consell d'aquests fons públics. En concret, intentaré explicar-los de quina manera la nostra institució compleix les funcions que li encomana la llei i avançar quins són els reptes més importants que tenim sobre la taula.

En primer lloc, em referiré a la garantia del compliment de les regles, que podríem dir que és el nucli de les funcions del consell, i conseqüentment una de les àrees que consumeix més recursos. El CAC té encomanada la funció de vetllar pels continguts que emeten els prestadors que estan sota la nostra competència. Es tracta de 546 prestadors, dels quals 490 són ràdios, emissores de ràdio, i 76, televisions, molts dels quals emeten les vint-i-quatre hores del dia. La llei ens diu que hem de supervisar el compliment de l'horari protegit; la senyalització dels programes; el pluralisme, i no només el polític, com els deia abans, sinó el territorial, el social, el cultural, el religiós, entre d'altres; també hem de supervisar la publicitat; les quotes de llengua i cultura catalanes i de l'aranès, i les quotes de producció i d'emissió, entre altres aspectes, quotes de producció pròpia.

Per dur a terme aquesta obligació amb un ús racional dels recursos disponibles, el CAC actua mitjançant la política de la dissuasió, d'acord amb la qual la sanció és sempre l'últim recurs. El sistema consisteix a supervisar una mostra de mitjans que varia dins el conjunt de prestadors seguint una planificació determinada, de manera que al final tots els mitjans són analitzats. Alhora s'exigeix a la totalitat dels prestadors que lliurin determinades dades sobre les emissions respectives. En definitiva, es tracta que els prestadors –els operadors, les ràdios i les televisions d'una forma clara– entenguin que hi ha una administració pendent que compleixin les seves obligacions.

Això requereix que el CAC estigui en disposició tècnica d'accedir al senyal de qualsevol prestador, qualsevol prestador català, hi insistim, i no tan sols d'aquells que emeten a Barcelona. És per això que l'any 2009 el CAC, juntament amb el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació, el CTTI, va instal·lar una xarxa de captació de senyals audiovisuals, amb vint-i-quatre estacions distribuïdes per tot Catalunya. El resultat és que durant l'any 2010 els serveis tècnics del CAC van analitzar un total de 56.630 hores de ràdio i de televisió, i també 4.355 formes publicitàries. Aquest volum podria semblar massiu, però en realitat representa només una part de l'ordre del 10 per cent del conjunt de la programació que s'ofereix als ciutadans i a les ciutadanes de Catalunya. Només el 10 per cent.

L'element final que dona eficàcia real a la dissuasió és el fet que el CAC disposa de potestat sancionadora, igual que els reguladors dels països veïns, ni més ni menys. Ja han vist, quan els he exposat les dades corresponents a l'any 2010, que el nombre de sancions imposades és relativament moderat. Estem convençuts que el millor sistema de control és el que duen a terme els mateixos professionals i els responsables editorials per compte propi i que el regulador només ha d'intervenir en els casos que sigui realment imprescindible.

La situació, pel que fa a la supervisió de continguts, el 2011 ha seguit la tendència del 2010: molts informes de seguiment, moltes compareixences dels prestadors per analitzar aquests informes –cada vegada que es fa un informe es crida el prestador perquè s'expliqui i escolti les nostres opinions– i, finalment, molt poques sancions, com els deia, però aplicades en casos que tots devem coincidir que eren greus i que requerien l'atenció del regulador.

Un dels temes als quals el consell presta una atenció especial és el del compliment de la normativa sobre protecció de menors, i més concretament la referida a aspectes com la violència o l'esoterisme. La difusió d'aquest tipus de continguts durant l'horari protegit ha provocat nombrosos advertiments per part del CAC i alguna sanció, tant a prestadors de ràdio com de televisió.

Els exposo, senyor president, a tall d'exemple, una actuació concreta que es va dur a terme el passat mes d'abril i que va tenir una àmplia repercussió mediàtica, ja que feia referència a la protecció de menors, i la societat està molt sensibilitzada respecte a aquesta

qüestió. El consell, després de rebre diverses queixes, va acordar adreçar-se al Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç –mentre no hi hagi regulador a Espanya aquesta funció l'exerceix el Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç– per la possible vulneració de la llei de l'Estat, l'última, aquesta del 2010, la Llei general de la comunicació audiovisual, per part del prestador Telecinco, que va emetre el programa *Sálvame* dins de la franja de protecció reforçada. Segons el nostre parer, aquest programa s'hauria de senyalitzar com a no recomanat per a menors de tretze anys, i en conseqüència s'hauria d'emetre fora d'aquesta franja de protecció infantil, que com saben és de les cinc a les vuit; la franja de superprotecció infantil és de les cinc a les vuit de la tarda en dies feiners. El CAC no té competència sobre els prestadors estatals com ara Telecinco, però és innegable que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya reben indistintament totes les emissions, i la llei estableix que en aquests casos el consell pot instar l'autoritat competent, el Ministerio de Industria en aquest cas, a actuar. I això és el que vàrem fer.

En segon lloc, voldria destacar la segona gran funció que té encomanada el CAC: la concessió de les llicències, així com l'autorització del conjunt de negocis jurídics que afecten aquests títols. No m'estendré massa sobre el dia a dia de les activitats del CAC respecte a aquesta àrea, que és essencial –és essencial– i és molt important que estigui encomanada a un òrgan de regulació independent, però no voldria deixar de posar sobre la taula un tema que crec que és un repte de futur i que mereix tota la nostra atenció. Em refereixo a la situació de la TDT local, que crec que està en un moment molt delicat i complex.

En la nostra darrera compareixença davant d'aquesta comissió, fa dos anys gairebé exactes, vàrem presentar els resultats d'un estudi sobre el desplegament de la TDT local. Aleshores ja vam advertir que el model de la TDT local no era viable econòmicament a Catalunya, i aquest missatge va ser àmpliament reproduït pels mitjans. Aquest advertiment el vàrem fer quan faltaven sis mesos per a l'apagada analògica. Un mes més tard el consell va fer veure als prestadors de TDT local, alguns dels quals formaven part de grans grups mediàtics estatals, la conveniència de tornar les seves llicències si no es veien capaços de tirar-les endavant i de complir les seves obligacions. Cal assenyalar que una part del sector va actuar amb gran responsabilitat, i en total ens van tornar nou llicències.

Quina és la situació actual? A data d'avui emeten 46 dels 47 programes privats que haurien d'estar funcionant, descomptant aquests que van tornar les llicències, i 17 dels 36 programes públics previstos. És a dir, 63 programes públics –canals, perquè ens entenguem– i privats sobre un sostre de 84, que són els que haurien d'estar emetent, la qual cosa suposa el 75 per cent. Un 75 per cent no és una situació ideal, però tampoc no es pot qualificar com a desastrosa. Jo crec que aquest percentatge, que òbviament respon a la durada de la crisi, permet parlar d'un sector de comunicació de proximitat útil per a l'interès general.

Però veiem algunes altres qüestions. Dos anys més tard, quan el sector ja està mínimament consolidat, cal parlar sobre la qualitat dels continguts que emeten aquests prestadors locals. Quan parlem de qualitat, atenció, ho diem amb l'únic efecte de fer-nos entendre. En realitat, per ser rigorosos, convé recordar-los que la qualitat dels continguts és un concepte genèric i que el que ens correspon a nosaltres com a reguladors és estrictament vetllar pel compliment de les obligacions legals dels prestadors. Em refereixo al respecte de l'horari de protecció infantil, a la saturació publicitària, a les quotes de català, als límits de l'emissió en cadena, molt important aquest punt, i a les quotes de producció pròpia. Doncs bé, parlant clar: els prestadors locals afronten una situació molt delicada. Però no són els únics. Tota la societat l'afronta.

Al consell li correspon vetllar pel compliment de les obligacions legals i dels compromisos concessionals, i els hem de dir que observem nombrosos incompliments. I hem actuat amb tota prudència fins ara, i hem advertit els prestadors dels problemes que hem detectat per veure si a poc a poc els anaven corregint. Però és difícil. En aquest moment, el fet és que els nostres serveis han detectat més d'una vintena de prestadors locals privats que presenten algun tipus d'irregularitat en els seus continguts. Quines irregularitats? Hi ha una casuística diversa, però hi ha una irregularitat molt destacada: que es limiten, molts, a fer de repetidors del senyal d'altres prestadors i superen els límits legals d'emissió en cadena, o fins i tot, en algun cas extrem, reemetten, per exemple, un informatiu rus.

En aquest sentit, voldria aprofitar la nostra presència en aquesta cambra per anunciar-los que el dia 19 d'octubre el Ple del CAC va decidir, a proposta d'aquest president i amb el suport de tots els consellers i les conselleres, encarregar urgentment a les comissions del consell que preparassin els acords corresponents a l'obertura d'expedients informatius als prestadors de televisió que s'ha comprovat que tenen, que plantegen, aquests greus incompliments estructurals. Com sempre, el consell actuarà dins del marc legal, amb tota la prudència i la proporcionalitat escaients, per tal que els titulars de les llicències compleixin les condicions que els corresponen.

Com a tercer aspecte de les funcions principals del CAC, voldria referir-me a la potestat normativa, aquesta potestat que permet al consell aprovar instruccions generals. Les instruccions tenen caràcter reglamentari i són de compliment obligat per als prestadors de serveis audiovisuals. Fins ara el CAC n'ha aprovat set: una sobre el registre telemàtic, una altra sobre llengua i cultura, protecció de la infància, estructura accionarial, registre de prestadors, quotes de producció i d'emissió i limitació de la publicitat a la ràdio pública. I ara en tramita dues més. La que està més avançada i que veurà la llum molt aviat és la instrucció sobre accessibilitat. Establirà el percentatge mínim de serveis d'accessibilitat que hauran de proporcionar els prestadors, com ara la subtitulació, l'audiodescripció i la interpretació en llengua de signes catalana. Es tractarà d'un reglament capdavanter a Catalunya, i també a Espanya, que lògicament respon a una previsió legal, però que sobretot respon a una pe-

ció llargament formulada per les organitzacions de persones amb discapacitat. És una mesura que beneficiarà una part de la població, però que servirà també per garantir l'accés a la informació en igualtat de condicions, i per tant respon clarament al concepte d'interès general.

El consell, per concloure aquest apartat sobre normativa, també impulsa l'exercici de l'autoregulació entre els mitjans audiovisuals. Fins ara el CAC ha elaborat un total de dotze recomanacions. Una cosa són les instruccions, que són de compliment obligat, i una altra són les recomanacions. N'hem fet dotze al llarg d'onze anys, i cobreixen àmbits tan diversos com el tractament de les tragèdies personals, els judicis paral·lels a la televisió, l'anorèxia, la violència masclista, les drogues, el tractament de les notícies relacionades amb la immigració o la participació dels menors d'edat en els programes de televisió.

Creiem que es tracta d'eines molt útils per als periodistes, i la nostra intenció és continuar en aquesta línia: promoure l'autoregulació. Enguany el CAC, juntament amb el Col·legi de Periodistes de Catalunya, ha creat una taula de treball amb professionals de la informació, partits polítics –vostès hi eren presents–, direccions de mitjans, investigadors, amb l'objectiu de trobar una solució satisfactòria respecte dels anomenats «blocs electorals». La proposta basada en la via de l'autoregulació, i que per tant requereix el consens de totes les parts, hauria de substituir altres interpretacions basades en la proporcionalitat pura i deixaria el recurs a la junta electoral com a darrera opció. Crec que el sol fet d'haver reunit en la mateixa taula a casa nostra totes les parts involucrades ja suposa un primer pas amb vista a aconseguir aquesta solució consensuada. Creiem sincerament que hi ha espai de coincidència i que l'únic que cal és donar confiança a totes les parts respecte del fet que es compliran mínimament els seus interessos.

Voldria destacar finalment, senyor president, i vaig acabant, la relació internacional, la projecció internacional del CAC, atès que considerem que aquesta és una tasca molt important per al consell, no tant per participar en reunions que es fan fora, sinó per l'intercanvi permanent de coneixement i d'experiències entre les institucions que ens dediquem a la mateixa feina.

Convé assenyalar la nostra presència històrica dins la Plataforma Europea d'Autoritats Reguladores, l'EPRA, que integra cinquanta-dos organismes reguladors pertanyents a quaranta-dos països europeus. Falta encara la representació de l'Estat espanyol. És l'únic estat d'Europa, de la Unió, que no forma part d'aquesta organització, de la Plataforma Europea d'Entitats Reguladores. El CAC hi va entrar com a membre l'any 1998, i des d'aleshores la ciutat de Barcelona ha estat seu de dues reunions de l'EPRA, l'última el maig del 2010, que vostès deuen recordar.

El consell també és present a la Xarxa d'Autoritats de Regulació Mediterrànies, que integra dinou reguladors de setze països de la ribera mediterrània. En aquest cas, el CAC, juntament amb el CSA francès, en va ser membre fundador l'any 97.

En un àmbit més reduït, el consell també forma part de la Conferència Ibèrica de Consells Audiovisuals, creada el 2008 com a mecanisme de coordinació entre les entitats reguladores de Portugal i Espanya. A Espanya n'hi ha tres. N'hi havia tres; des de fa una setmana ens hem quedat Andalusia i nosaltres sols, perquè el consell de Navarra ha estat dissolt pel Govern de la comunitat.

I pel reconeixement internacional que té el CAC, voldria aprofitar aquesta intervenció al Parlament per anunciar-los que recentment el CAC també ha estat considerat com a *focal point* per part de la UNESCO i que sota aquesta condició participa en el grup de treball d'estadístiques de mitjans d'aquesta institució.

Així mateix, el consell està representat al grup de treball creat per la Comissió Europea amb els organismes reguladors dels estats membres per garantir el compliment de la Directiva de serveis de comunicació audiovisual i examinar els problemes que la seva aplicació planteja.

Un cop exposada aquesta activitat internacional, que, hi insisteixo, és de la màxima importància, perquè ens permet estar constantment al dia de les grans preocupacions que tenim totes les autoritats reguladores del sector a Europa i estar molt atents a les noves realitats..., l'activitat, en la seva dimensió, creiem que és d'importància cabdal per mantenir i per no deixar caure. I som molt conscients que amb les dificultats econòmiques aquesta és una actuació que es podria veure una mica minvada, però nosaltres creiem que per a Catalunya és de la màxima importància que continuem en la mateixa línia que hem tingut des dels inicis de la formació del consell.

Ja m'he referit a altres aspectes molt rellevants per a la ciutadania, com les actuacions sobre alfabetització audiovisual o les actuacions de control del servei públic, i el temps s'esgota i voldria dir alguna altra cosa per acabar, senyor president.

Podria semblar que Catalunya té consolidada la regulació audiovisual i que aquesta és una assignatura que ja tenim assegurada. Però creiem que no és així. Lamento dir-ho. En l'horitzó més proper, el CAC s'enfronta a un escenari de retallada pressupostària, com totes les institucions, així com a una reforma legal que donarà pas a un consell més reduït, amb el cessament anticipat de tots els seus membres.

Davant d'aquest escenari, voldria subratllar que va ser el Parlament de Catalunya, aquest Parlament, el que va iniciar l'any 99 un pla de reforma audiovisual que ens havia de situar en la normalitat europea. Es tractava llavors d'adoptar solucions similars a les d'altres països en qui ens agrada emmirallar-nos, i no per un interès mimètic a reproduir situacions foranes, sinó pel convenciment que la regulació audiovisual, que certament costa diners públics, és convenient per a una societat, perquè li aporta qualitat democràtica, com deia el president a l'inici de la seva intervenció, en la seva benvinguda. Repeteixo aquest concepte, perquè crec sincerament, senyor president, que és l'element cabdal: la regulació dels mitjans audiovisuals, que continuen sent la principal font d'infor-

mació per a la ciutadania, aporta qualitat democràtica a un país. Per això, i no per cap altra raó, els països del nostre entorn disposen d'autoritats reguladores independents, que costen diners, però que aporten beneficis en la defensa dels drets i de les llibertats dels ciutadans. El Parlament de Catalunya va aprovar la Llei 2/2000 per a la creació del CAC amb aquest convenciment, i la prova és que la llei es va aprovar per unanimitat. En concret, en aquella votació es van registrar 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Ara ens toca, i ens tocarà, i ho farem obedientment, restringir les despeses i racionalitzar-les, però no vull deixar d'advertir, amb tot el respecte institucional, que, hi hagi o no un regulador audiovisual o tingui més o menys recursos per fer la feina encomanada, el fet innegable és que continuaran existint les normes audiovisuals aprovades per aquesta cambra o per les Corts Generals, o impulsades en el marc de la Unió Europea i aplicables a tots els estats. I aquí hi ha la clau de volta de la situació: les lleis que defensen els drets i les llibertats continuaran existint, i el que caldrà veure és qui i de quina manera s'encarrega de fer-les complir i qui i de quina manera adjudica les llicències i vetlla pel compliment de les seves condicions.

En l'apartat dels continguts, hi ha algunes veus que diuen que si hi ha cap problema ja actuaran els tribunals, una afirmació que en el fons vol dir que la millor regulació és la que no existeix.

Per tot això, veiem amb preocupació que hi hagi una tendència desreguladora en el sector audiovisual i de limitació de la presència del sector públic. Els en poso dos exemples. El primer és l'absència del CEMA, del consell estatal, que segons la llei aprovada fa divuit mesos ja s'hauria d'haver constituït. El segon és el Consell Audiovisual de Navarra, que va ser suprimit la setmana passada per raons d'austeritat.

Hi veiem també interessos legítims, també s'ha de dir, de les associacions que representen les empreses privades que defensen el seu negoci, i en aquest sentit tenen el nostre suport, però no a costa de la minimització, o fins i tot de la supressió, dels prestadors públics. Crec que és un sector audiovisual mixt, que per cert és el model present a tot Europa, el que millor defensa els interessos de la ciutadania.

El sector audiovisual català el van reformar vostès i els seus predecessors amb un procés que es va iniciar l'any 99 amb la creació d'un nou marc més just, d'un àrbitre tan neutral com fos possible i d'una reforma de la ràdio i la televisió públiques. Honestament, crec que el resultat, amb totes les ombres que es vulgui, ens va situar en una situació homologable a la d'altres democràcies més avançades i ens va situar en un àmbit més professional, més abocat al servei públic i més desgovernamentalitzat.

El consell està al servei del Parlament, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, i complirà amb tanta eficàcia com siguem capaços de fer-ho les funcions que per llei se li encomanin. Això ho ha fet el consell amb la composició actual i ho farà amb la composició que es consideri idònia des d'aquesta cambra. Però com a president de la institució considero

que seria convenient no retrocedir ni un mil·límetre en el terreny que ja hem avançat en la defensa dels drets i de les llibertats de la ciutadania.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Font, pel compromís en les seves paraules, per la seva exhaustiva informació, i no només això, sinó fins i tot per l'esforç de síntesi que ens consta que ha hagut de fer, perquè, com coneixen, senyores i senyors diputats, hem agrupat el que era la sessió informativa pròpiament amb les dues compareixences.

Si els sembla, per ordre fins i tot dels proposants d'aquesta compareixença, obriríem el torn d'intervencions dels grups. Pren la paraula en primer lloc el senyor Joan Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyor Font i acompanyants –senyor Pont, senyora Figueras i la resta de membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya–, siguin benvinguts a aquesta casa. Saben vostès que sempre rebem amb molta atenció els seus informes i les seves consideracions.

Vostè ens ha explicat de forma detallada, també en la mesura de les possibilitats de temps de què vostè ha gaudit, la memòria de treball, la memòria de treball i algunes consideracions de caire polític. Jo no hi entraré, en la memòria de treball. Em sembla que és força interessant, el que ens ha dit. Ara, això sí, posaré en valor les qüestions que ha plantejat vostè en l'àmbit educatiu, en l'àmbit de l'observança dels continguts i dels informes de pluralisme que ens envien vostès de forma constant i permanent al llarg de tots els mesos.

I en aquest sentit voldria que les primeres paraules fossin per reconèixer el treball que vostès fan, i la recepció que en fem aquí al Parlament i la utilització que en fem, d'aquest treball, quan hem de valorar, o hem de discutir, o hem de parlar de qüestions que tenen a veure amb el control dels mitjans públics. Pensin vostès que no hi ha comissió de control parlamentari d'aquesta casa, referida als mitjans públics, en què no hi hagi d'alguna manera o d'una altra una referència als informes del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. En aquest sentit, són una eina que ens és molt útil des de tots els punts de vista, fins i tot per divergir, per enfadar-nos i per contrastar les diferents interpretacions que fem. La seva feina és molt benvinguda.

Però, és clar, vostè ha plantejat també, a part de la memòria, tot un seguit de qüestions que són les que estan de vigent actualitat en aquests moments. Unes són les econòmiques, que sabem que al voltant dels temes de les retallades i de la contenció pressupostària succeeixen moltes coses al país, algunes que toquen aspectes vitals del que és la qualitat de la vida quotidiana dels ciutadans, entre les quals incloc també el funcionament democràtic de les seves institucions. Són impor-

tants per a la vida democràtica la sanitat, l'educació, però també les regles del joc.

I en aquest sentit, precisament ahir, en aquesta cambra va haver-hi un parell de qüestions que crec que els afecten molt directament. Una va ser la compareixença de l'Associació Catalana de Ràdio, després m'hi referiré, i l'altra va ser la votació dels compareixents que han de venir a discutir i a parlar sobre les modificacions de les lleis audiovisuals, entre les quals hi ha incloses, òbviament, les reformes o els articles que afectaran el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. I trobo molt encertat que avui estiguin vostès aquí, perquè és una gran ocasió, perquè vostès, com a actuants titulars en aquests moments del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, no podran venir a compareixer en aquesta comissió, perquè la votació que es va desenvolupar ahir no ho permet. Però jo crec que podem aprofitar la seva estada avui aquí com perquè puguem fer alguna –si em permet l'expressió– excursió cap al que seran les modificacions d'aquesta llei, que els afectaran molt directament.

Deia que el context polític en què ens trobem és de retallades, però també és un context en el qual les lleis de l'audiovisual estan damunt de la taula. Una planteja la modificació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i és una llei que al nostre entendre el que fa és laminar l'esperit aquest que vostè ha reclamat del debat de l'any 99, perquè la resultant final, més enllà de la suposada austeritat que es pretén, que per nosaltres és l'excusa que vol tancar el veritable interès que hi ha en la reforma d'aquesta llei, és que es produeix una concentració de poder i una reducció del marge del que són els organismes de discussió i direcció de la corporació. Vostè sap que la proposta planteja una reducció fins a menys de la meitat del que són els membres del consell assessor i centralitza, o dona, o posa en mans del que serà futur president d'aquest consell assessor, això intenta el Govern, un poder de decisió molt gran i una concentració de funcions que li permetrà manar pràcticament sense cap tipus de discussió sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Per nosaltres això representa una reducció del control democràtic que ens preocupa, i ens ha fet saltar tots els senyals d'alerta.

I l'altra qüestió que ens ha fet saltar els senyals d'alerta és quan toca el tema també del CAC, perquè, també sota l'excusa de l'austeritat, vostès rebran una reducció quantitativa de les persones que formen part del CAC. He de dir, si em permeten un parèntesi, que el nostre grup està d'acord a plantejar que cal reduir despeses i que en una situació de crisi econòmica s'ha de treure d'on es pugui, i t'has de reduir i t'has d'estrènyer el cinturó. Però el que ja ens sembla que no és adient és que hi hagi una reducció d'allò que en podem dir les eines que garanteixen el pluralisme. I en la reforma que es pretén en el CAC això es produeix; es produeix també una reducció, o es pot produir una reducció, de tirar endavant els interessos del Govern..., del pluralisme.

Però hi ha una altra qüestió que em preocupa més, que ens preocupa molt més, que és que –no vull ser dur amb les meves paraules– si això es du a terme hi

haurà un frau de llei. I haurà un frau de llei, per què? Perquè tots els que coneixem, hi hem estat..., i molts de vostès dels que estan aquí presents en aquesta sala n'han estat participants, han viscut de prop el que ha estat l'evolució de les lleis audiovisuals d'aquest país, i saben que quan es va fer la Llei de l'audiovisual i quan es va fer la Llei de CAC un dels requisits era que temporalment no coincidissin els nomenaments de les persones que anaven al Consell de l'Audiovisual de Catalunya amb el que eren els mandats, les legislatures parlamentàries, de tal manera que aquest organisme, que era arbitral, per entendre'ns, que era regulador per damunt de les dinàmiques dels partits polítics i de les legislatures, pogués funcionar amb suficient solvència i independència com perquè no estigués supeditat al Govern de torn que pugés.

Ens sembla ara que la modificació que es proposa en aquests moments, amb l'excusa de reduir el nombre de persones, el que planteja explícitament és el cessament anticipat de tots vostès o d'alguns de vostès, que voldria dir canviar l'àrbitre enmig de la partida. I aquest ens sembla un tema que realment és molt preocupant des del punt de vista de la... Ens sembla un frau de llei, i ens sembla que és molt preocupant des del punt de vista de la concepció inicial, primigènia, del que era el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i que deixaria marcat el futur Consell de l'Audiovisual de Catalunya si és que es produís a la pràctica una qüestió d'aquest tipus.

Dic això perquè, entre altres coses, no s'entendria, no s'entendria ni a Catalunya ni fora de Catalunya. Perquè vostè ens ha explicat: «Home!, hi han vint-i-set estats a la Unió Europea en què hi ha un CAC, el CAC català està, entre cometes, "homologat" amb tots els CAC europeus, a Espanya hi han hagut experiències que no són bones...» Però també diguem-ho: a Espanya no hi ha un consell de l'audiovisual espanyol perquè hi han formacions polítiques i el senyor Duran que s'hi van oposar. I jo crec que si Catalunya sempre ha estat l'avantguarda en moltes coses d'aquest tipus, en aquests moments cal dir-ho, cal dir-ho amb claredat: a Catalunya hi ha el CAC perquè va haver-hi un acord dels partits polítics, de les formacions polítiques, de la societat catalana, de les universitats, de tota la gent que hi va col·laborar i hi va aportar el seu gra de sorra, i a Espanya això no s'ha produït, amb l'excusa, o amb discurs, de la censura, quan tots sabem que els organismes reguladors ho fan *a posteriori*, valoren *a posteriori*, i que són un ingredient i un instrument per a la qualitat democràtica.

I, evidentment, aquesta qualitat democràtica té un preu, costa diners, i sabem que estrenyent-se el cinturó..., caldrà ajustar-se, però el que no volem fer és renunciar ni a l'essència amb la qual es va crear el CAC ni a la seva dinàmica democràtica, ni a la seva naturalesa fora dels temps dels que són els cicles electorals. I ens semblaria que si això tirés endavant seria un mal servei al funcionament i a la credibilitat del CAC actual, del futur i dels partits i dels governs que intentin modificar-ho en aquest sentit.

Li volia dir, també, com ahir vam tenir la segona part d'això. També es discuteix molt aquests dies sobre la privatització, la publicitat, les pressions que reben els

mitjans públics, interessos privats que poden afeblir els mitjans públics en benefici de grans grups privats, etcètera. Ahir vam tenir aquí l'assistència de l'Associació Catalana de Ràdio, en la qual vostès van ser objecte de crítica. I aquí els voldria fer una pregunta. L'objecte de la crítica anava referit a tots els temes de la publicitat. A mi m'agradaria..., si ens poguéu explicar en el torn de resposta quina va ser la seva directiva, quin va ser el seu tractament, respecte a la publicitat a la ràdio, als mitjans públics, que ens poguéu explicar les raons que vostès van adduir. Ahir vam sentir les raons dels que anaven en detriment del que vostès van decidir, per entendre'ns, no? Avui ens agradaria saber quins són els mecanismes i els instruments que van fer servir vostès per parlar-nos del tema de la publicitat.

Deuen haver vist vostès aquests dies que la senyora Terribas, per exemple, ha fet els seus articles, que el senyor Francesc Homs va fer una conferència... És a dir, estem en una ebullició important des del punt de vista legislatiu, però perquè som tots molt conscients que dins del món dels mitjans de comunicació es mouen moltes coses, hi han interessos molt importants, etcètera.

Vaig acabant, senyor president, perquè veig que em fa un senyal. Permeti'm que li faci tres preguntes, enunciar-les simplement: aquesta del tractament de la publicitat; preguntar-li també quins han de ser els eixos del replantejament del nou mapa audiovisual que vostè planteja, quins haurien de ser aquests eixos; què proposen respecte a aquestes qüestions que ens ha explicat de la disfunció a les televisions locals, etcètera, o sigui, aquesta revisió de temes..., de gent que no complia els requisits, si vostès proposen alguna cosa o volen simplement aplicar-los de manera estricta allò que toca, o si els volen suggerir elements; la situació de finançament dels mitjans públics, que per llei és mixt, si vostès, em sembla que ho ha dit, consideren que és la línia correcta, i per acabar si hi ha a les portes de la seva discussió, d'aquest Parlament, d'aquest país, alguna directiva europea o altra, noves orientacions europees que ens arribin i que fossin susceptibles, per exemple, que en aquestes lleis que discutirem aquests dies, que a nosaltres ens agradaria que no fossin simplement de quantitat de persones que entren i surten i d'ajustar-se el cinturó, poguéssim corregir, aplicar, orientar, aprofitant que obrim un meló sobre els mitjans audiovisuals.

Gràcies, senyor president, per la seva benevolència amb el temps.

El president

Moltes gràcies, senyor Ferran. Té la paraula el senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Senyor Font, igual que el senyor Ferran, els dono la benvinguda, a vostè i a tots els membres del Consell de l'Audiovisual que l'acompanyen.

Vivim uns temps complicats, els actuals, convulsos, no?, i sorprèn que quan ja és una evidència palmà-

ria que la desregularització del sistema financer ha provocat l'enfonsament del sistema financer a nivell mundial –la desregularització, la llei de la selva que portava incorporada, ha provocat l'enfonsament del sistema– i que ara el conjunt de la ciutadania ha de suportar sobre les seues espatlles, i sobre els serveis que rep, i sobre els impostos que paga, tot aquest desgavell, en el tema de l'audiovisual també anem caminant, o alguns pretenen que anem caminant, en la mateixa direcció: cap a desregular, cap a introduir una autèntica llei de la selva, que lo que fa és que aquells més forts i més sense escrúpols acabin enduent-se el gat a l'aigua i que allò que coneixem i que des del debat del 99 està incorporat a l'ideari d'aquesta societat, que és uns autèntics serveis de comunicació públics, plurals, transparents, veraços, pugui arribar-se a posar en qüestió, no? Això a nosaltres ens preocupa.

La compareixença que vostè avui ha fet aquí ens ha confortat, perquè ha dit algunes coses sobre aquesta qüestió molt clares. Ha dit que hi ha una diferència molt gran entre el sistema audiovisual català i el sistema audiovisual espanyol. Aquesta reflexió que el debat del 99 va posar damunt de la taula formava part ja d'un debat social que ha fet que tinguem uns mitjans públics i privats, jo diria, que responen a uns altres paràmetres respecte als espanyols, que fan que sigui impossible, aquí, que surti, com en algun gran mitjà de comunicació espanyol, la pregunta, dintre la seua web i dirigida a un dels concursants d'un programa de televisió –Telecinco, puc dir el nom sense cap mena de vergonya: «¿Preferirías un hijo negro, homosexual o catalán?» Això, si hagués passat aquí a Catalunya, vull creure que el CAC hauria actuat amb contundència. Precisament aquesta és una de les funcions del CAC: poder actuar quan hi ha despropòsits o animalades de l'alçada de la que li acabo de comentar. En aquest sentit, sí que agrairia una reflexió sobre les atribucions que tenen i sobre el que haurien fet si en tinguessin unes altres.

També ha assenyalat que no hi ha voluntat que hi hagi un CEMA a l'Estat espanyol. Aquí fa onze anys i mig que tenim el CAC.

El senyor Ferran ha fet unes reflexions que jo ara continuaré i ampliaré, sobre la..., nosaltres no en diem «reformes», en diem la «contrareforma» de les lleis de l'audiovisual, perquè de fet és una contrareforma, és intentar desvirtuar tot un model que amb el pas dels anys havíem anat construint, perquè hi ha la llei del 2000, però després la llei del 2005 dona més competències al CAC, precisament en aquesta línia.

I, bé, ens trobem amb coses singulars, de què també agrairia la seua valoració. A vostès els mantenen les competències en la reforma de la llei, a excepció d'una qüestió que fa referència a la Llei de l'audiovisual: les potestats d'inspecció, control i sanció de la prestació del servei comunicació audiovisual sense haver obtingut llicència, que això s'ho reserva la Generalitat, quan vostès són Generalitat, també, com el Parlament de Catalunya també és Generalitat. A excepció d'això, que és l'única competència que se'ls treu, mantenen totes les altres competències, i en canvi la llei diu que aquell nombre de consellers operatiu des de

l'any 2000, els deu consellers, resulta que han de ser reduïts sistemàticament a la meitat, com si la feina que han fet vostès durant tots aquests anys, i que nosaltres valorem molt positivament, valgués no res o valgués la meitat, és igual.

Aquesta és una qüestió que crec que s'han de plantejar i que també requeriria el seu posicionament, perquè el senyor Ferran ho ha dit abans, i és veritat: formaven part del nostre grup de compareixents per parlar de la reforma de les lleis, de la contrareforma, i no s'ha autoritzat la seua compareixença, no hem assolit prou vots perquè vostès poguessin comparèixer aquí. Però és veritat que sorprèn, aquest exemple que li posava: la feina que vostès presenten a la memòria, les reflexions, que després hi farà referència, que fan en els informes i tota l'activitat que vostè avui aquí ha anat desenvolupant, aquests més de 546 prestadors sobre els quals han d'anar fent la seva feina, i l'han d'anar fent amb rigor i preservant tots els valors que fan d'aquesta societat una societat avançada..., resulta que a vostès se'ls diu que han de quedar partits per la meitat, i trobem que al Conca, que se li retiren les competències, resulta que es mantenen els membres. Vull dir, els inductors d'aquestes lleis –perquè són això, inductors, o perpetradors– tenen uns criteris, si més no, difícilment justificables: com que mantenim tots els membres, sense atribucions; al CAC, li mantenim les atribucions però li reduïm els membres a la meitat. Agrairia que ens fessin una reflexió sobre això, perquè creiem que, per aquest camí, el qui proposa les lleis, en aquest cas el Govern, la Generalitat, no va bé.

També volia fer referència a algun tema del seu informe, de l'informe del 2009, que dóna idea de la batalla que es lliura. Dos operadors privats de televisió concentren el 50 per cent de la publicitat estatal, la concentraven el 2009, el 49 per cent de la publicitat que s'emetia per televisió. L'altre gran operador a nivell estatal era Televisió Espanyola, 421 milions, molt a prop del primer dels privats, i del segon. Resulta que això, aquest segment, queda absolutament esbocinat en benefici dels operadors privats, que a més a més es concentren tots –i per tant disminueixen la capacitat d'enviar missatges plurals des d'operadors a propietaris diferents– en molt poques mans, i desvirtuen, en certa manera, aquell model que s'havia posat damunt de la taula i que s'havia donat, vulgues o no, per bo.

Però no és només això: un cop aconseguit el repte que Televisió Espanyola no tingui publicitat –i aquí també assenyalo el paper que va tindre al Congrés dels Diputats alguna persona que és molt important a Catalunya, si més no per la rotunditat amb què es pronuncia, que és el senyor Duran i Lleida, que també va anar en la línia que els objectius de la Unió de Televisiones Comerciales Asociadas fos una realitat–, ens trobem que ara l'altre repte a vèncer és lo que en diuen les «televisiones autonòmiques», que sumen entre totes 220 milions d'euros, que és una part també de publicitat, que és una part important, i de les quals la més important de totes és TV3, Televisió de Catalunya. Home!, permeti'm que li digui lo pitjor sobre aquesta qüestió, perquè veiem que hi ha un guió que es va executant d'una forma quasi exacta, o profètica.

Nosaltres pensem que la salut d'una societat es mesura molt bàsicament, perquè és la qüestió més visual, allò que ens relaciona a tots, sobre la salut dels seus mitjans de comunicació. I devem coincidir que és fonamental que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya continuï fent la feina que ha fet fins ara, la magnífica feina que ha fet fins ara. I per això entenem que hi ha d'haver prioritats. I un país com el nostre, més enllà que els editorials no innocents, lògicament, posin permanentment en qüestió la seua feina..., nosaltres, el nostre grup parlamentari, modestament, la continuarà defensant, perquè creiem que és una feina remarkable.

Però aquesta feina, que hauria de tindre continuïtat i de què vostè ja ha apuntat alguna qüestió de futur, com la novetat de la TDT local i el tema dels operadors, i ha assenyalat molt bé..., i això li ho agraeixo, perquè era una cosa que em preocupava, perquè posava la televisió, i igual que jo moltes altres persones, i vèiem en un territori determinat que emetien coses que no tenien res a veure amb el nostre territori; que a més a més la programació en l'idioma fluïxjava; que a més a més el principi de veracitat en alguns casos es complicava... És clar, era el mateix que si posaves les cadenes estatals, d'àmbit estatal –que aquest és el gran negoci que van fer alguns aprovant-les–, en què el principi de veracitat està absolutament desaparegut. Tot és opinió vestida com a informació, però tot és opinió.

Llavors...

El president

Ha d'anar acabant, senyor Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Sí, vaig acabant. Acabo, de fet, president. El tema és que volíem demanar-los també que sobre aquesta qüestió fessin una reflexió, però que també busqués-sim la sortida pràctica perquè aquests operadors de televisió, que sí que és veritat que tenen limitacions econòmiques, acabin complint allò que han de complir, no puguin escapar-se'n, però amb unes condicions el més raonables possible.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Mòdol. Pren la paraula tot seguit la diputada Marisa Xandri, reprenent l'ordre d'intervencions ara ja de major a menor.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, president. Dono la benvinguda al president del CAC, el senyor Font, així com a la resta de membres del consell que avui ens acompanyen en aquesta comissió.

Bé, la meua intervenció girarà a l'entorn del que és la memòria del 2010, però també farà referència a la del 2009, perquè crec que, a veure, hi ha una relació, van

molt lligades l'una amb l'altra, no? I, bé, permetin-me que faci una sèrie de reflexions que el CAC hauria de tenir en compte.

En primer lloc, d'entre les modificacions legislatives de l'any 2009 destaca el canvi de model de finançament de la televisió pública espanyola i la supressió de la publicitat. Cal recordar que a les emissores de ràdio ja no n'hi havia, de publicitat. És un canvi de paradigma en les televisions públiques espanyoles, un canvi substantiu que també han tingut altres entitats públiques europees.

En segon lloc, també, l'aixecament de la limitació de la participació en un màxim del 5 per cent de l'accionariat d'altres societats titulars de serveis de televisió d'àmbit estatal en substitució d'una audiència màxima és un canvi que ha permès alteracions en el mercat audiovisual espanyol, fruit d'aliances i fusions entre cadenes que també canvien en certa manera el panorama audiovisual de Catalunya.

Amb relació a la situació de l'estructura econòmic-empresarial, es posa en evidència allò que aquest grup hem repetit reiteradament, i vostè també hi ha fet referència: que la conjuntura de crisi econòmica i els canvis tecnològics del sector, que han tingut com a conseqüència la fragmentació d'audiències, que s'evidencia en les memòries, obliguen a reordenar el sector per aprofitar sinergies i fer-lo més eficient en el seu conjunt. I hi afegim: d'aquest procés no en pot quedar aïllat el sistema públic. Perquè tinguem-ho present: la «tele» ja no és en blanc i negre.

En quart lloc, celebrem que reconegui el que en àmbits polítics, interessats, per cert, i que s'han negat fins a la sacietat..., l'acord de col·laboració que hi va haver entre el Govern de la Generalitat de Catalunya i el de València per la reciprocitat de Canal 9 i TV3, encara que el que no s'explica és el trencament unilateral de l'acord per part de Televisió de Catalunya al substituir el programa comercial de Canal 9 pel programa internacional, mentre que a València es va continuar mantenint el senyal comercial de TV3.

En cinquè lloc, parlar de la situació de la TDT local i les dificultats en què es troba, sobretot en l'àmbit públic, a l'hora d'endegar emissions. Així, ens trobem amb 11 emissions endegades de les 33 previstes, mentre que els operadors privats van ser capaços d'endegar-ne 36, de les 59 que tenien previstes. Lluny i en l'oblit han quedat les reivindicacions inicials per incrementar el nombre de múltiples assignats a Catalunya.

Una sisena qüestió, i només com a anècdota: cal dir que el cost per habitant de la ràdio i televisió públiques espanyoles és, amb les restriccions publicitàries, l'any 2009, d'onze euros per habitant, davant els quaranta euros per català que costen els mitjans públics catalans, sense restriccions publicitàries. I, per cert, no s'han trencat miralls.

Després volia també fer referència al fet que actualment la ràdio té, em sembla que ha comentat, 490 freqüències públiques i 178 de privades. (*Veus de fons.*) Bé, la qüestió és que..., molts recursos públics i molts competidors a captar publicitat, amb doble finança-

ment i en desigualtat de condicions. Això no només perjudica el sector de la ràdio privada, sinó també altres sectors, com el de la premsa escrita comarcal, sobretot en demarcacions petites. Aquesta és una realitat en què caldrà posar remei, no només per les queixes del sector de la ràdio, que hem sentit una altra vegada aquesta setmana en aquest mateix Parlament, sinó també per l'eficiència dels recursos públics. Critiquem, des del nostre partit, la instrucció que limita massa generosament la publicitat a la ràdio pública.

Les incògnites sobre la ràdio digital persisteixen. El seu ús en xarxes socials, la ràdio per internet, la tradicional, però també l'exclusiva, i també de forma incipient la televisió per internet, són canvis tecnològics que s'aniran introduint en la societat i que aniran canviant els hàbits de consum d'audiovisuals per part dels ciutadans, i cal que els gestors, tant públics com privats, els sàpiguen gestionar per adequar l'oferta a la demanda.

És necessari també que reiterem, com ja hem fet en altres ocasions i en aquesta mateixa comissió, la gradual reducció de la programació catalana de Ràdio i Televisió Espanyola, més significativament de la programació en català, que l'any 2009 va ser un 30 per cent inferior.

Quant als continguts, nosaltres, des del nostre grup parlamentari, aplaudim les sancions que s'han imposat a programes amb contingut pornogràfic o a programes per a adults que s'han emès en horari protegit.

Quant a les actuacions del consell, saben vostès perfectament que el nostre grup parlamentari recorre sovint a l'arbitratge del CAC quan veiem que a la ràdio i a la televisió públiques catalanes es produeixen situacions que entenem que vulnereu la neutralitat o el pluralisme, o que simplement no reflecteixen adequadament la diversitat de la societat catalana. Malauradament, ho hem fet massa sovint, i també malauradament el CAC acostuma a trobar alguna excusa que a voltes permet justificar coses injustificables.

Un exemple, només..., que va ser objecte de queixa per part del nostre grup i sense resposta positiva va ser el tractament de la corrupció. Allò que justifica uns mitjans d'àmbit territorial limitat és la proximitat. Doncs bé, el major temps de tractament de corrupció és el de cas Gürtel, deixant endarrere, els mitjans catalans, els casos Palau i Pretòria, crec que molt més pròxims a nosaltres. Difícil d'entendre si tenim en compte que ambdós afecten institucions catalanes.

Aquesta setmana mateix també ha estat la directora de Televisió de Catalunya, la senyora Terribas, la que s'ha permès atacar des de la plataforma que li paguem tots –ho repeteixo, tots els catalans– el Partit Popular. Trobaríem igual de malament que ho hagués fet respecte a qualsevol altre, però resulta que sempre rebem els mateixos.

Sobre el pressupost, no cal que repeteixi les xifres que vostè ha dit. Ha fet referència al tancament del Consell Audiovisual de Navarra per un tema d'austeritat. Si tinc bé els números, crec que per a aquest any tenien prevista una despesa de 612.000 euros. És clar,

comparant-ho amb les dades que tenim del CAC, això és una misèria, evidentment. Però jo li pregunto: és possible un entremig?

I ara també li faré una sèrie de preguntes relacionades. Primer, sobre la nova seu; o sigui, quins costos suposa amb relació a l'anterior. Segona pregunta: quina opinió té vostè sobre la reordenació i supressió de funcions del consell? Una reforma del reglament intern va eliminar les seccions, com ara l'Agència de Qualitat d'Internet o l'Oficina de Defensa de l'Audiència. Tercera pregunta, sobre si vostè...

El president

Senyora Xandri, si vol respostes exhaustives, haurà d'anar a poc a poc, perquè si no tenim un cert problema per anar seguint tot el que ens explica. Després de la seu, pot repetir la pregunta, per favor?

Marisa Xandri Pujol

Sí, quina opinió té sobre la supressió i la reordenació de funcions del consell.

També m'agradaria saber si vostès s'han plantejat la coexistència amb un hipotètic consell espanyol, amb el CEMA, especialment si aquest es pogués ubicar a Barcelona.

I, finalment, ja per acabar, jo li suggeriria la limitació del control periòdic del pluralisme als mitjans estrictament públics.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en substitució de la diputada Laia Ortiz, la senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president; gràcies també, senyor Font, per la seva compareixença, per l'esforç que li deia el president que ha fet a l'hora de sintetitzar la memòria i l'informe. I volem agrair-li, també, a vostè, i en nom de tots els altres membres del consell que avui l'acompanyen..., perquè darrere de la feina que vostè presenta és evident que hi ha també la seva; vostè ja ho ha dit, i nosaltres ho volem també recolzar.

Ens alegra que comparegui i que ho faci vostè amb l'equip actual, perquè, com ja li han dit alguns dels meus companys de comissió anteriorment, no l'han deixat venir a parlar de la..., jo en dic «quarta llei òmnibus», perquè ja sap que aquí en diuen «Llei de l'audiovisual», però no deixa de ser la llei calaix de sastre o llei òmnibus en matèria audiovisual. Doncs, no l'han deixat venir. A vostè no. No ho sé, és així. Nosaltres també varem proposar que poguessin venir a donar la seva opinió d'algunes de les coses que ara li han preguntat, de fet, no?, per exemple quines valoracions feia sobre les modificacions que suposa la llei. Però en el marc de la ponència, o en el marc del

procés legislatiu, no ho podrà fer, i per tant avui és una bona ocasió perquè, si pot i el deixa el president, que estic convençuda que el deixarà, pugui contestar aquestes preguntes. Per tant, no se li deu escapar que, malgrat que l'ocasió és sobre la memòria i l'informe, ens agradarà també saber la seva opinió sobre aquest procediment legislatiu, aquest procés legislatiu que afecta el CAC però que afecta també la Corporació de Mitjans Audiovisuals i sobre el qual vostè –o vostès, el CAC, per tant– també té opinió, n'hauria de tenir. Ens agradaria conèixer-ne el seu parer.

Ja li ho dic d'entrada: per nosaltres representa un atac directe a la independència del CAC. Vostè ha dit que el CAC és un organisme consolidat però que anem en compte. Ho ha dit al final de la seva intervenció. Doncs ens agafem a les seves paraules: tot pot anar endarrere. I aquest paper i prestigi internacional del CAC, de què vostè ha fet menció quan ha dit que ha estat escollit per vetllar per la diversa normativa europea, i vostè ho ha repassat..., o que a nivell internacional té un paper i un prestigi..., també està en risc si el consell de govern, o el nou govern del CAC, i la nova regulació i funcions del CAC pateixen un atac com el que ens sembla que aquesta llei pot suposar. I més quan es fa d'una manera, si em permet dir-ho, tan barroera que suposa la dimissió o la destitució de tots els membres actuals per poder nomenar nous membres d'una manera molt més digital, i no em refereixo pas a noves tecnologies, en aquest cas.

Per tant, sí que ens sembla, això, una mutilació, ens sembla una agressió. Ens sembla una mala notícia que, després de tot el que ha passat al nostre país en matèria de legislació audiovisual, ara vingui una llei com aquesta, sense cap mena de preparació, d'advertiment, sense cap mena de consens, com s'havia treballat fins ara.

Ens sembla a més a més que el que hi ha al darrere és un atac claríssim a la pluralitat. Perquè, és clar, abans el senyor Mòdol ha fet una comparativa amb el Conca a l'hora de parlar de quants membres, però ens sembla que el que hi ha al darrere és això: la voluntat que no totes les veus tinguin espai en el consell de govern, i sobretot que..., de pluralitat no només dins el consell de govern, sinó de control de la pluralitat, que és la columna vertebral, per dir-ho així, de les funcions del mateix CAC.

Afegit al que vostè ja, d'una manera molt benèvola, si m'ho permet, o d'una manera molt diplomàtica, ha presentat sobre la situació econòmica del CAC, jo en diré «ofec econòmic», vostè no ho pot dir, o no ho ha de dir, o ho ha dit d'una manera molt millor, en tot cas ha parlat d'esforços, de la necessitat de redimensionar..., però el cert és que un organisme com el seu, amb la necessitat que té per fer la seva feina de controlar, de visitar..., tots, em sembla, els membres d'aquesta comissió hem estat en el CAC, hem vist el que suposa el control, el minutatge, la despesa, la feina que hi ha al darrere d'aquests informes, que abans el senyor Ferran ha mencionat..., que vénen aquí, que són citats per tots els diputats i pels mitjans de comunicació..., deixar-lo sense bona part d'aquest finançament impossibilita que vostès puguin fer bé la seva

feina, i per tant és una manera també de limitar les funcions del Consell de l'Audiovisual.

De totes maneres, agraïm també la predisposició i l'esforç que vostès hi posen. Miri, el nostre grup parlamentari va fer una contraproposta a aquesta, diguem-ne així, excusa que alguns posen a l'hora de dir: «És que com que hi ha crisi que siguin menys els membres del consell de govern.» Miri, escolti'm, redueixin-se el seu salari, reduïm també el salari dels membres del consell de govern, i si cobren menys poden continuar sent els mateixos, la mateixa gent, però ja ens sembla que podria ser una opció, no?, pot ser també una de les opcions. Sorprenentment, el Partit Popular, tant preocupat ara, la senyora Xandri, amb els temes pressupostaris..., tant a l'euro..., no van recolzar una esmena, una proposta com la nostra, que hauria anat en aquest sentit.

De totes maneres, repassant totes les qüestions que vostè ens ha plantejat, a nosaltres ens fa l'efecte que les podem resumir en dos grans temes. Segur que me'n deixo, però en tot cas volíem centrar-nos en dos grans aspectes: pluralisme i viabilitat, que segurament resumeixen bona part del que vostè ens ha presentat, o el que a nosaltres ens inquieta del que vostè ens ha presentat. Pluralisme, perquè forma part, com deia, no només de l'essència mateixa del CAC, sinó de la principal funció que té: vetllar pel pluralisme en els nostres mitjans de comunicació públics i privats, de diferent manera, però sí, i no només el pluralisme polític, sinó social.

Vostè ho ha dit molt bé al final, perquè el CAC ha guanyat, no només per llei, sinó també per experiència i per exercici, l'autoritat i la independència per vetllar, per regular, per garantir, per advertir, també, amb aquesta legislació que avui existeix en la defensa dels drets i les llibertats, i amb CAC o sense CAC la legislació continua existint. Estem, per tant, preocupats pel que signifiquen aquestes modificacions respecte al CAC, o respecte al consell de govern i la Corporació Catalana, però també pel que passa avui a casa nostra, de què amb algunes pinzellades vostè ha fet menció.

Ens preocupa, per exemple... El que centra avui bona part de la informació i de l'opinió en els nostres mitjans públics és la situació de crisi econòmica. Ens preocupa que només es doni una versió, des del punt de vista de l'explicació, del que passa. Només hi ha la versió que hem estirat més el braç que la màniga. Ja està. Bé, n'hi ha que no ho creiem, això. N'hi ha que creiem que el que s'ha fet és invertir perquè ara no estiguem pitjor del que estaríem. I, per tant, ens preocupa que visions com aquestes, que no són úniques a casa nostra, però que a més a més també existeixen arreu del món, en els nostres mitjans públics no apareguin. No hi ha economistes que no siguin liberals, en els nostres mitjans de comunicació, i li ben asseguro que a les facultats n'hi ha que no ho són. Se'ls ha d'anar a buscar, per això. Aquest és un dels temes que ens preocupa.

Ens preocupa, per exemple, també, en els mitjans privats, vostè n'ha fet alguna menció quan ha parlat precisament del tema de les flagrants infraccions que en alguns casos han trobat, i sabent que en els mitjans privats la regulació no és la mateixa..., però sí que són

operadors que utilitzen un espai públic, i per tant sí que tenen unes obligacions. A vegades ens n'oblidem. Resulta que, escolta'm, hi ha qui munta una «tele» com qui munta una botiga d'una altra cosa. No, perquè tu pots muntar un negoci de qualsevol cosa i t'has d'atènyer a la regulació. Si muntés una televisió o una ràdio, a banda d'atènyer-te a la regulació i a la legislació també has de complir uns criteris pels quals se t'ha atorgat a tu i no a un altre aquella llicència i aquell dret d'exploatació. I el que vostè ens ve a dir avui és que això no passa en alguns casos; que els adverteixen, que els advertiran, que seran prudents, però que això no passa. I això és greu, perquè també fan un ús del que és públic, i del que és comú, i del que és de tots.

En el cas local, vostè parlava de temes de llengua, no?, de l'incompliment de l'ús del català; també de publicitat; del que probablement és més greu, que és de dir..., utilitzen emissió en cadena quan precisament les televisions no..., la TDT local el que ha de fer és televisió de proximitat, o ha de garantir una certa proximitat..., i ha de garantir precisament el contrari. Però també podem trobar exemples –abans em sembla que el senyor Mòdol ho deia de passada– de rigor o de veracitat. Una cosa és que puguem exigir més o menys pluralitat, però en tot cas un cert rigor sí que és exigible. I el mateix diríem a nivell dels operadors nacionals.

I un tema que ens preocupa especialment, perquè la legislació sí que ho garanteix, és quin espai deixem al Tercer Sector. La llei ens garanteix que aquells que no són ni *lobby* econòmic, ni *lobby* financer, ni *lobby* empresarial, ni *lobby* italià, si em permet el comentari, també tinguin un espai reservat en els nostres mitjans de comunicació, i avui no està clar com ha de ser. En alguna ocasió hem preguntat a la Corporació Catalana en aquesta mateixa comissió com està la regulació del Canal Ciutadà. Ara això no funciona. Tenim un canal d'espots, tenim un canal infantil, però no tenim un Canal Ciutadà. I, per tant, hauríem de saber..., si no és a través d'aquest Canal Ciutadà de la corporació, com donem sortida, com es regula, com fem aflorar també aquesta diversitat, aquesta pluralitat social, que, hi insisteixo, no és només que hi creiem, sinó que a més a més la llei reconeix.

I viabilitat. Recordo haver-ne parlat també en altres ocasions a les compareixences del CAC, i em sembla que crec recordar una compareixença del senyor Ramentol en què ens explicava precisament el desplegament de la TDT i en què ja ens advertia de les dificultats que suposaria la gran pluralitat d'emissors a casa nostra. Vostè ha parlat...

El president

Si pot anar acabant, senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

Sí, senyor president, gràcies, acabo..., del fet que només el 75 per cent d'aquests canals que podrien estar operatius ho estan. És cert que no és el 100 per cent, però Déu n'hi do, la xifra. Però, en tot cas, aleshores ja parlàvem de la sostenibilitat del sistema, i això era

previ a la crisi. Ara, en una situació de crisi, en la situació en què està la publicitat, en què estan els operadors, en què estan fins i tot les administracions, és evident que això encara pateix més.

I ens fa patir, perquè, combinat amb el que dèiem abans del pluralisme, la combinació pot ser realment greu. És a dir, si tenim dificultats de pluralisme, i a més a més tenim riscos de concentració de diversos operadors, i a més a més tenim riscos de viabilitat, fa que alguns amb aquesta possibilitat d'emetre, sigui per ràdio o per televisió, per sortir-se'n el que facin sigui el que ha passat en altres sectors, que és especular, que és vendre's les seves llicències, que és llogar-les, i es perd encara més la possibilitat que compleixin allò pel qual se'ls ha atorgat una llicència. I això és greu, perquè al final qui encén l'aparell no ho sap, qui ho controla i qui no, o allò que veu, qui ho emet i qui no.

Hi insisteixo: ens preocupa tant a nivell local com a nivell nacional, perquè els operadors a nivell nacional són dos de públics, però n'hi ha un de privat; hi ha emissions digitals, el Grup Godó, que és més conegut, per dir-ho així, i també té unes condicions d'exploració que no sabem si es produeixen, en aquests moments. En aquest moment té quatre canals i no sabem..., i potser el CAC ens podria dir si compleix allò per què se li va atorgar la llicència.

I el darrer tema és el tema de la publicitat, per reiterar que nosaltres apostem per un model de mitjans de comunicació mixt i que tenim molt la sensació –abans es deia, també– que aquí el pastís està obert. Alguns, molt legítimament, han vist en la publicitat dels mitjans públics una nova font de finançament. Entenem que és molt legítim per part dels operadors...

El president

Si pot acabar, senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

...privats –la darrera frase, president–, però el que ens sembla molt preocupant és que el Govern, que ha de regular i vetllar també pels mitjans públics, no sigui prou valent a l'hora de protegir-los respecte a aquests.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Camats. Ara pren la paraula la senyora Carmen de Rivera, en substitució del diputat titular, senyor Albert Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Sí; gràcies, president. Para agradecer las explicaciones del señor Font y la presencia de los consejeros del CAC que están aquí presentes asistiendo a este acto.

Señor Font, yo he visto que todos los grupos, o parte de los grupos, como mínimo, en la oposición, son pesimistas con esta reforma que se está planteando respecto de la reducción de consejeros. Incluso se han

oído hoy palabras aquí como «contrarreforma», por parte del señor Mòdol. Así, se entiende que habría un control exclusivo por parte del presidente del CAC, si yo no lo he entendido mal. *(Veus de fons.)* ¿No me ha entendido? Perdona. *(Veus de fons.)* No, no le estaba haciendo ninguna pregunta, pero yo vuelvo a empezar, no se preocupe.

Como hemos visto, la mayor parte de los grupos que están presentes aquí le han expuesto que son muy, muy pesimistas con la reforma que se plantea de los medios, muy pesimistas porque entienden que con el trabajo que hace el CAC y una reducción de consejeros no podrá hacer este trabajo. Que nosotros no dudamos que hayan hecho ustedes trabajo. Trabajo se puede hacer todo el que quiera y más. Siempre se puede encontrar trabajo cuando uno tiene ganas de trabajar. Otra cosa es ver si este trabajo es fundamental, es necesario e imprescindible. Se ha hablado aquí de «contrarreforma», y los grupos han dicho que no ven salida al CAC con la reforma que se está planteando.

Pero nosotros tampoco se la vemos. Nosotros tampoco vemos que sea imprescindible, que sea necesario, el CAC, en los actuales términos en los que está funcionando, porque entendemos que sobran, y gran parte porque ven..., y gran parte de los grupos aquí presentes..., porque tampoco van a cumplir.

Pero en todo esto, señor Font, nosotros lo que vemos es que se nos van 8 millones de euros, que es el coste del CAC. Ustedes, lo único que se plantean para arreglar esta situación, que ya de entrada desde la *consejería* de finanzas parece ser que les plantearon que el presupuesto del CAC fuera de 6.800.000 y hemos tenido que terminar en 8.400.000, si no he oído mal, lo tengo apuntado y por no perder tiempo consultándolo... Lo que no puede ser es que lo único que ustedes se planteen sea cobrar más tasas y alquilar a terceros parte de las instalaciones, cuando la Generalitat está vendiendo edificios para enjugar el déficit y muchos ciudadanos en estos momentos están...

Presidente, pediría, por favor..., como tiene problemas, el señor Font, para entenderme, quizás... *(Veus de fons.)* También, interpelaciones de otros grupos creo que complican la situación.

El president

L'acompanyen el vicepresident del consell i la consellera secretària. Per tant, l'assisteixen, precisament...

Carmen de Rivera i Pla

Sí, no, pero lo digo por la señora Tura.

El president

...per a la qualitat de les respostes que donaran.

Carmen de Rivera i Pla

Lo digo por la señora Tura, que también distrae.

(Veus de fons.)

El president

Ah!, d'acord. Si pot seguir, per favor...

Carmen de Rivera i Pla

Yo, si no, me paro; que hable la señora Tura...

El president

No. Senyors diputats, si els sembla...

Carmen de Rivera i Pla

...y continuamos con la intervención. O volvemos a empezar, si hace falta.

El president

No, no, la comprenem perfectament. Si pot seguir, per favor...

Carmen de Rivera i Pla

En definitiva, el CAC y la «corpo», que también está en debate estos días, nos cuestan al año 350 millones de euros, además de mantener una deuda de más de 1.500 millones de euros. Todo esto, después de mantener publicidad. Ya sabemos que es un sistema mixto. Nosotros entendemos que no debería ser así, porque entendemos que supone una competencia desleal respecto de los medios privados.

Como sabe, señor Font, desde Ciudadans, desde el minuto uno, hemos estado a favor de la supresión del CAC en los términos actuales, por entender que es un organismo que, lejos de garantizar la pluralidad, persigue la uniformidad política a través de una censura. No obstante, y como ya comprendemos que ustedes no van a cerrar, como mínimo les solicitamos que adopten un criterio de reducción, que podría constituir una herramienta valiosa, y es esta herramienta valiosa la que proponen los profesionales, los periodistas y profesionales de la información, que en definitiva son los que viven al día a día la información, y es que el CAC, en periodos electorales, se convierta en una verdadera garantía de la pluralidad política y territorial, constituyendo una herramienta ágil y que dé respuesta rápida respecto del tratamiento de la presencia de todas la fuerzas políticas en periodo de campaña electoral.

En este sentido, hubo reuniones con consejeros del CAC, con grupos políticos y con periodistas, pero me temo que todo quedó en agua de borrajas, en un proyecto. Y esa será la pregunta que nosotros les vamos a formular: qué hay, qué garantías hay, qué fórmula han podido arbitrar, para garantizar la pluralidad, por ejemplo en estas próximas elecciones. Y le digo una cosa: nosotros no somos sospechosos de parcialidad, aquí, porque nosotros no nos presentamos. O sea que con toda tranquilidad... Ya le digo, no vamos a estar afectados por esto, pero sí nos interesa saber qué tratamiento..., si se va a posicionar, si se van acercando posiciones para garantizar..., pero más rápidamente, y que pueda haber este criterio que mantenían los perio-

distas que se les dejara hacer en cuanto a la actualidad pero que a la vez estuviera garantizada esta pluralidad.

Pero volviendo al centro de nuestra intervención, nosotros entendemos que este presupuesto del CAC..., que el CAC en sí, tal como está arbitrado, que, ya le decimos, no es nada personal, no es nada personal ni con usted ni con ninguno de los miembros del consejo, en absoluto..., pero entendemos que es mucho dinero en unos momentos tan difíciles. Y nuestro grupo en ningún momento puede legitimar los recortes sanitarios a costa del blindaje de los presupuestos del CAC y de la Corporació de Mitjans Audiovisuals, a costa de su mantenimiento.

Por ello, en estos momentos en que se está pidiendo un esfuerzo tan grande a médicos, funcionarios, maestros, y en definitiva a todos los ciudadanos, no nos parece que el CAC ayude en nada a paliar esta situación, pues, a pesar de todos estos esfuerzos, repetimos, acabamos en 8.454.000 euros. La existencia del CAC en estos momentos supone ir en contra dirección de lo que pretende el propio Govern; no solo de lo que pedimos la oposición, sino el propio Govern, que es la racionalización del gasto y la simplificación de las administraciones. El gasto que supone concretamente el CAC consideramos que se debe invertir en servicios esenciales del estado de bienestar, y por ello somos partidarios de una reestructuración del sector público de comunicación, de la racionalización de las estructuras y la optimización de recursos.

Por todo ello, señor Font... Yo acabo mi intervención. Si quiere alguna aclaración, se la aclaro, si la precisa. Y reiterarle la pregunta: ¿cómo se va a garantizar..., se va a garantizar mejor y más rápidamente una respuesta del CAC ante cualquier queja, ante cualquier manifestación de cualquiera de los grupos políticos que se presentan en las próximas elecciones?

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputada. I per acabar aquest torn de primera roda d'intervencions pren la paraula la diputada Marta Alòs, en nom del Grup de Convergència i Unió.

Marta Alòs Lòpez

Gràcies, president. Bé, com han fet els altres grups, el nostre també li vol donar la benvinguda a aquesta comissió. Alhora, també, donar la benvinguda a la resta de membres que l'acompanyen.

Bé, començaré la meva intervenció dient-li que ja ho veu, no? Han començat la precampanya, eh?, han començat la precampanya. Hi ha alguns grups que estan en campanya no només aquí, presencial, sinó també a través del Twitter.

I, per tant, aquí s'han dit paraules jo crec que bastant gruixudes, no? Es parla de «frau de llei», es diu que el pluralisme no està garantit... Bé, es fan servir el que diríem que són les hipèrboles, aquestes figures retòriques que tendeixen a l'exageració; fins i tot, a ve-

gades, a l'ofensa, dient, apellant, o no, a la veritat del concepte.

I després hi ha una paraula que és clau, que s'ha d'esmentar, aquí, que és «el senyor Duran». Això s'ha de dir, aquí. Aquí hi ha alguns grups que si no diuen «senyor Duran» no estan contents, no? I és una cosa que hauran de revisar. La diuen per televisió, la diuen a les ràdios –parlant de mitjans– i la diuen aquí. «Senyor Duran.» Ells diuen això, sempre. «Senyor Duran.» M'han arribat alguns argumentaris d'altres partits polítics, que fan servir en campanya, i diuen: «Sobretot –sobretot–, en les seves intervencions públiques a la ràdio i a la televisió, sempre –sempre– estigmatitzen el senyor Duran.» I ho compleixen. Està bé, no? El partit polític i els militants han de fer allò que els diu el seu partit polític.

M'estranya que es digui que el Govern no defensa els mitjans públics, etcètera, perquè el Govern és Convergència i Unió. Hi ha Convergència i Unió, al Govern, i si algú ha parit els mitjans públics en aquest país que és Catalunya ha estat Convergència i Unió, no?, contra –contra– altres grups polítics que van posar molts pals a les rodes perquè la televisió pública catalana, que és TV3, fos una realitat. Per tant, vigilem amb el que diem, no?, i no substituïm el pensament per un atac continuat. Però, vaja, jo em cenyiré a les preguntes que se li han de fer.

Ah!, i després un altre tema: quan parlem de «digital», no?, quan parlem de «dit» –de «dit». Home, com a dit, com a digital, doncs, Déu n'hi do el nomenament del senyor Enric Marín al capdavant de la corporació, eh? Fins i tot el Consell de Garanties Estatutàries, que nosaltres hi vam presentar un recurs, ens va donar la raó. Un decret llei que a la pràctica treia el dret de vot, entre d'altres, a Convergència i Unió. Déu n'hi do amb la digitalització, eh?, Déu n'hi do.

(*Veus de fons.*)

Però, vaja, senyor Font, estem aquí per parlar de la memòria, del pressupost, del contingut. Parlem dels continguts. Mirin, amb el tema dels continguts que llegia a la memòria..., parlaven del pluralisme no polític, de l'informe trimestral que es feia de persones joves amb la informació, etcètera, i també parlava, la memòria, de les sancions. Hi ha un tema que jo crec que ens preocupa a tots els grups, que és la televisió de qualitat amb relació a la infància. Fa pocs dies va sortir un estudi que denunciava aquest personatge tan conegut com a Bob Esponja, perquè deia que fins i tot minvava el desenvolupament cognitiu dels nens menors de quatre anys. Per tant, vostè ha parlat de sancions, i voldríem preguntar-li sobre el grau de compliment d'aquestes sancions.

La memòria també esmenta la saturació publicitària, i també m'agradaria saber quants minuts hi ha de publicitat quan vostès ja adverteixen que s'han passat amb la publicitat, no?

Permeti'm que el feliciti per la publicació d'aquests *Quaderns del CAC*. Em semblen molt il·lustratius; molt bons, la veritat. Ahir me'n llegia un, em sembla que era el número 33, sobre internet, i la veritat

és que són documents molt molt importants. Com tenim la regulació d'internet? Perquè, és clar, el món... La diputada Xandri ha dit: «Ja no tenim una televisió en blanc i negre.» (*L'oradora riu.*) Sort que ho ha dit, eh?, sort que ho ha dit, perquè no ho havíem endevinat. Bé, el món gira molt de pressa, i per tant hi ha una part dels consumidors que estan connectats a internet. Regular les emissions que es transmeten per les ones, ja ho fem. Però, com es controla, internet? Perquè, és clar, si no, hi ha com un greuge comparatiu entre un sector i un altre sector, no? I em remeto una mica a l'informe de l'audiovisual que van fer vostès l'any 2008, i també el 2009, on diuen i adverteixen que l'accés a la xarxa s'universalitza i, aleshores, hi ha molta gent que consumeix internet.

Després, també, la Llei del CAC, a l'àmbit d'actuació, diu: «El Consell de l'Audiovisual exerceix les seves funcions en l'àmbit de la comunicació audiovisual directament gestionada per la Generalitat o en règim de concessió d'habilitació, sigui quina sigui la forma d'emissió i la tecnologia emprades.» I després també ens trobem amb l'Estatut d'autonomia, amb l'article 146, que diu què correspon a la Generalitat en matèria de serveis de ràdio i televisió, i en l'apartat *b* diu: «La competència compartida sobre la regulació i el control dels serveis de comunicació audiovisual que utilitzin qualsevol dels suports i de les tecnologies disponibles dirigits al públic de Catalunya» –dirigits al públic de Catalunya– «i també sobre les ofertes de comunicació audiovisual, si es distribueixen al territori de Catalunya.» No creu que aquest article obre la possibilitat d'entrar..., o de regular de manera compartida els prestadors que es dirigeixen al públic i al territori català? Ho diem perquè, és clar, des de Catalunya es veuen altres televisions, i, per tant, si a Espanya no hi ha un regulador s'hauria de fer la denúncia a l'organisme competent, el Ministeri d'Indústria, o si no elevar-ho a la Unió Europea.

També, com ens defensem d'aquestes televisions escombraries, com deia el diputat Mòdol en el cas d'aquella mena d'enquesta que preguntava: «Si vostè tingués un fill, què li agradaria més que fos: negre, homosexual o català?», com si aquestes tres coses fossin incompatibles; tampoc s'entén massa, la pregunta, no? Com ens defensem, l'audiència, davant d'aquesta bestiesa? Com ens defensem davant d'aquesta bestiesa? I com entra aquí el CAC, perquè de veure's, a Catalunya es veu. Per tant, el que diem és que hi ha aquesta doble vara de mesurar que no hauria d'existir, i m'agradaria saber què fa el CAC per impedir-ho.

També, quan parlem d'excés de publicitat em consta que des de Catalunya es compleix allò que recomana la Unió Europea. Però des d'Espanya, no. Les televisions privades –Telecinco, etcètera– en fan un abús, la veritat, no?, i aleshores les grans cadenes sembla, almenys en teoria, que fan el que volen.

Per tant, què pensa, com actua el CAC davant d'aquest menfotisme davant de l'audiència? Ara recordo que el CAC –no sé si ho ha esmentat vostè– es va queixar al Ministeri d'Indústria d'aquell programa que es diu *Sálvame*. Han rebut alguna resposta? S'han quedat al-

guna vegada, quan vostès s'han queixat, amb el silenci com a resposta?

I després també hi ha un tema que és el control que s'hauria de fer a internet del tema de l'anorèxia i la bulímia. Llegíem que els experts en trastorns alimentaris es queixen de l'abús que se'n fa a través d'internet, que propicia l'anorèxia i la bulímia. Hi ha un informe de l'Iqua sobre aquest tema, i diu: «Els malalts d'anorèxia i bulímia aprofiten les absències de control a internet per a fomentar aquest tipus de trastorns alimentaris.» L'informe de l'Iqua, a més a més, revela que al Google, en qüestió de segons, apareixen més de 500.000 pàgines amb aquest contingut i que el 75 per cent dels usuaris que utilitzen aquestes pàgines són menors de divuit anys, dels quals gairebé el 100 per cent són noies que desitgen aprimar-se. El nombre d'aquests perfils en xarxa, com Facebook o MySpace, s'han incrementat el 455 per cent en els últims cinc anys. Twitter es va negar a eliminar perfils amb contingut anorèxic o bulímic al·legant allò tan universal de la llibertat d'expressió, que precisament és per negar la llibertat d'expressió moltes vegades, no?, malgrat que el sol·licitant així ho demanava. Quina és la posició del CAC davant d'aquestes xarxes noves? En una entrevista del mes de maig que li feien a vostè com a president, deia: «Regular internet serà difícil, però no és impossible.» Per tant, parli'ns també d'aquest tema.

I després, també, de la TDT. Deia: «La TDT no s'aguanta, vint-i-dues demarcacions són excessives.» Vostè també n'ha parlat, d'aquest tema, però si hi pogués aprofundir.

I, després, tema pressupost. Aquesta demagògia que es fa moltíssimes... No parlo de vostè, eh? Però, és clar, per saber de quin mal hem de morir. Parlem de la situació real del pressupost de la Generalitat: els ingressos no financers de l'any 2010 se situen en nivells propers als de l'any 2006; entre el 2009 i el 2010 la pèrdua d'ingressos va ser de 3.400 milions d'euros; la despesa va créixer del 2004 al 2010 el 60 per cent... No governava Convergència i Unió, en aquell moment. Ho dic perquè, com sempre és Convergència i Unió, que ningú tingui aquesta temptació...

El president

Si pot anar acabant, senyora Alòs...

Marta Alòs Lòpez

Sí. Hi va haver un desviament del pressupost l'any 2010 del 75 per cent. No voldria seguir, perquè potser a algú li sortirien els colors, però és bo saber què ens han deixat per saber on estem. I, per tant, els qui tenien les tisores en aquell moment les van llençar i van fer recollida, i ara ens veiem obligats a fer els deures que altres grups no van fer.

De tota manera, voldria destacar el capítol I. Com la feina que fa el Consell de l'Audiovisual és molt important i hi ha molt bons professionals, experts, i molt qualificats, el capítol I és el més elevat d'aquest 2011, i, per tant, en conseqüència, aquest capítol I, que és

on hi ha el gruix de la gent que hi ha de treballar, no s'ha tocat.

Evidentment, hi ha hagut disminució del pressupost com en altres sectors. Però si volem, això, ajustar-ho..., i altres capítols, com poden ser sanitat i ensenyament, que són cabdals, i no resto importància al CAC..., en fer-ho ho haurem de fer així, com també s'ha disminuït el 45 per cent el pressupost de Presidència.

Moltes gràcies, president. Ja seguirem debatent.

El president

Moltes gràcies, senyora Alòs. Doncs iniciariem el torn de resposta; per deu minuts, d'entrada. El senyor Ramon Font pren la paraula.

El president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

Gràcies, senyor president; gràcies també a totes i tots els portaveus dels diferents grups que han intervingut, sobretot quan han tingut paraules de reconeixement cap al treball de la institució. S'agraeix. Si els sembla, començaré contestant pel mateix ordre que s'han produït les intervencions.

I en aquest sentit agraeixo al diputat senyor Joan Ferran, representant del Partit dels Socialistes de Catalunya, que consideri «molt útil», amb aquesta expressió, l'existència i la feina del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Adverteix el senyor diputat d'algunes qüestions, com els perills de la concentració de poder, i també d'altres qüestions que s'han posat de manifest en la nostra intervenció i que li han suggerit algunes reflexions.

Amb relació a la impossibilitat –jo no ho sabia, me n'acabo d'assabentar– que en el meu cas personal pugui comparèixer, doncs ho lamento. Però, és clar, jo avui estic aquí com a president del consell i no en nom propi, individual, i per tant les meves reflexions han de tenir en compte necessàriament aquesta situació, no?, que parlo en nom del consell. Quan ho faci en nom propi faré l'advertència.

En aquest cas, dues qüestions. Si no hi ha consell estatal és perquè efectivament hi ha hagut una impossibilitat política a Madrid per part d'alguns grups que s'hi han oposat. Nosaltres, el consell estatal, el necessitem, i això ja ho dic per a tots els qui s'hi han referit. El consell estatal, per nosaltres no solament no provocaria cap incomoditat, sinó que ens fa molta falta.

Amb relació a la nostra situació com a Consell de l'Audiovisual de Catalunya, nosaltres –i voldria, això sí, dir-ho clarament– no estem preocupats per la reducció del nombre de consellers, de membres del consell. Aquesta és una qüestió que nosaltres, fins i tot..., jo personalment l'entenc, l'entenc perfectament, encara que segurament hi ha altres membres que no comparteixen aquesta opinió.

Però en general això no és el que ens preocupa. El que sí ens pot preocupar, en tot cas, és que el legislador, vostès, quan van crear el consell, ho van fer amb la

preocupació de superar cicles electorals. I, per tant, és clar, això té un missatge. El fet que els nostres mandats siguin per sis anys..., això tenia un missatge claríssim, i a més a més es va aprovar per unanimitat. El que sí que ens agradaria, i estem convençuts que això serà possible, és que continués aquest clima de consens entorn d'un sector tan sensible com és el sector audiovisual de Catalunya, perquè quan sortim fora de casa, a la resta de l'Estat, sobretot, i fora, als altres països, quan ens reunim amb els nostres companys, ens agrada presumir que el nostre consell es va crear amb aquest clima. Per tant, si això pogués continuar, realment seria molt interessant, i continuaria enviant sobre el sector aquest missatge que hem cregut convenient adreçar, un missatge que en aquest sector no tot és possible, no tot és gratis, que hi ha unes regles i unes normes de convivència i que la regulació és cada vegada més convenient, com s'ha posat de manifest en algunes intervencions, sobretot veient el que passa en altres llocs, en altres indrets, on no existeix el consell.

La mateixa existència del consell ja és dissuasiva, i els professionals del sector així ho entenen. Perquè, a més a més, francament –jo vinc d'aquest sector, tinc aquesta denominació d'origen, sóc periodista–, jo noto en el sector professional a Catalunya un gran reconeixement de la nostra feina, amb algunes posicions crítiques, però, en fi, que van en la línia de la desregulació que interessa a determinats grups privats.

Amb relació, diputat senyor Joan Ferran, a la crítica, a la intervenció que ahir va fer una associació del sector aquí al Parlament, aquesta associació de tant en tant utilitza mètodes que són qüestionables, com a mínim, perquè, és clar, barreja conceptes. Diu que a Catalunya hi ha una situació de competència deslleial perquè hi ha el 77 per cent de freqüències que les utilitza el sector públic. Bé, sumen emissores de ràdio amb pals de repetició, i, és clar, llavors, en fi, és fàcil..., si algú no els contesta i no els diu: «Escolta, exactament això no és així»..., perquè nosaltres els hem dit exactament que supervisem 546 mitjans de comunicació, dels quals 490 són emissores de ràdio, i aquesta associació, que representa els interessos privats del sector, diu que a Catalunya hi ha 585 freqüències públiques. Per tant, ja veuen que no hi ha exactament aquí..., 585 de públiques, i de privades, 178. Per tant, un total de 763. Bé, tenen una gran capacitat de comunicació, que se'ls ha de reconèixer, i se'ls ha de retre homenatge, però la informació ha de ser veraç, com diem en el consell, i per tant convé que no ens deixem portar per determinades afirmacions, que queden molt bé i es poden fins i tot explicar amb gràfics molt bonics però que no són la realitat.

Què farem amb els que no compleixen? Bé, nosaltres amb els que no compleixen el que hem de fer és, amb la flexibilitat i proporcionalitat que caracteritza les nostres decisions, aplicar la llei. I estem d'acord que ha d'haver-hi un finançament mixt. Nosaltres som, tots plegats, molt clars adeptes del finançament mixt del sector a Catalunya. Creiem que fins ara això ha donat molt bons resultats i no veiem que hi hagi motius per canviar-ho.

Ha fet, vostè, unes altres reflexions. Comparteix la necessitat de reduir costos, però no les eines. Jo diria que el que a nosaltres ens preocupa és que de sobte, amb aquesta onada de desregulació, siguem sorpresos per aquesta facilitat de confondre els conceptes, i que per exemple s'utilitzin aquestes xifres que la senyora diputada representant de Ciutadans ha dit, no?, que poden semblar molt fàcils de provocar un gran impacte sobre l'opinió pública, però, és clar, parlem de qüestions civils, nacionals. És a dir, Catalunya, en aquest sentit, és una altra cosa, no? Ens hem dotat d'instruments per preservar, per vetllar per la qualitat democràtica, i fins ara, com s'ha comprovat en aquesta sessió, el treball del CAC al llarg dels onze anys que fa que treballem, i amb tots els canvis absolutament normals que s'han produït, ha estat molt reconegut per part del Parlament de Catalunya i, hi insisteixo, també pel sector. I si no ho ha fet més la ciutadania és perquè potser nosaltres no fem propaganda de la nostra feina; la fem amb discreció i amb eficiència, amb l'eficiència possible.

I, en aquest sentit, tot el que contribueix a millorar l'eficiència estem disposats a fer-ho. Escolti'm, tenim l'estructura que tenim; està creada des de fa molts anys; no l'hem incrementat, ni molt menys. Hem canviat d'escenari, hem canviat de seu, i aquesta seu és molt sòbria –si no la coneix m'agradaria que la conegués–, és un edifici molt sobri i molt digne, molt adequat. Ara, si ens sobra espai, nosaltres ja hem comunicat a l'autoritat administrativa, a l'autoritat política, que estem disposats a compartir l'edifici, perquè, escolti'm, tot ajuda, no?, i si la nostra possibilitat de disminuir costos passa per això doncs estem disposats a fer-ho, i a més a més ja fa sis mesos que estem disposats a fer-ho. I, bé, estem esperant que en algun moment se'ns doni alguna instrucció.

Bé, em sembla que no em deixo res, senyor Ferran. Si hi ha alguna qüestió fonamental... Però en tot cas li agraeixo molt...

No, els eixos del nou mapa de la TDT, que això també ho han plantejat altres diputades i diputats. Bé, nosaltres esperem que el Govern prengui la iniciativa per demanar la col·laboració, l'acceptació, del Ministeri d'Indústria per fer retocs en el mapa, que creiem, i ho creu tot el sector, gairebé, li podria dir..., perquè hem tingut l'oportunitat en els últims mesos de contrastar personalment, fins i tot visitant la majoria d'aquestes emissores de televisió..., tothom demana una reflexió sobre el mapa. Aquest mapa, potser, avui, amb l'experiència que hem anat adquirint al llarg d'aquest temps, amb la crisi econòmica, amb els canvis tecnològics, amb els plantejaments nous que fan els operadors públics i privats..., tot això mereix una reflexió urgent. Així creiem que ho hem de demanar al Govern, i nosaltres al Govern li proporcionarem tota aquella informació que nosaltres tenim, que és molta, sobre aquest sector; no ens dediquem a una altra cosa.

A veure, em sembla, en tot cas, que hem de deixar molt clara una qüestió, que és la convivència de l'oferta pública amb la privada. L'oferta pública creiem que és essencial, precisament per donar garanties de pluralisme. És clar que els privats també ho fan, alguns

privats; alguns privats fan grans esforços. S'ha de posar l'accent en la feina molt ben feta, sobretot a nivell local, perquè alguns operadors privats tenen clara vocació de servei públic. Per tant, no dividim el món en bons i dolents. Al contrari. Ara bé, el sector públic és essencial, cabdal, per garantir el pluralisme a casa nostra, i el que hem de fer és donar condicions a aquests privats, i aquests privats que compleixen les seves obligacions amb molt d'esforç els hem de protegir. Per tant, hauríem d'enviar un missatge molt clar a aquells operadors privats que estan fora de la norma perquè prenguin ràpidament una decisió: o que deixin pas o, en fi, que acceptin el que inevitablement els pot passar.

Després, una altra qüestió: el mapa té dos dibuixos; té el dibuix de les demarcacions locals i després té el dibuix nacional, el dibuix d'àmbit general. Els recordo que només hi ha un operador privat d'àmbit català, d'àmbit nacional, i per tant, bé, això..., si només n'hi ha un... A la majoria de països, com vostès saben, perquè coneixen bé Europa, com a mínim n'hi ha dos, de privats, perquè és una forma més eficient de garantir el pluralisme. No és que el fet que n'hi hagi dos o tres sigui garantia de pluralisme. Tampoc ho és. Però, d'entrada, si hi ha dos grups, la lògica del mercat pot fer que hi hagi competència, que hi hagi aquesta voluntat tan característica del mercat que és competir. Per tant, a Catalunya de moment només n'hi ha un, de múltiple privat.

Aprofito per respondre a la diputada d'Iniciativa per Catalunya Verds, que s'ha referit i ha fet una pregunta sobre aquest grup. Vostès saben que aquest grup té la concessió del Govern de la Generalitat de Catalunya des de l'any 2003 –el CAC encara no tenia aquesta facultat, aquest poder–, i la té per oferir quatre programes diferents, quatre canals: un de generalista, que és el 8TV; després hi ha el RAC 105, que és una fórmula musical molt vista en llocs públics, en consultoris, bars, etcètera; després hi ha el canal del Barça, que ja és una subcontractació molt recent, aquest president ja estava en el consell quan es va produir això, i després una subcontractació més recent encara, que és Estil 9. És a dir, aquest operador, Emissions Digitals de Catalunya, disposa de quatre programes. En fi, és un operador sobre el qual hi ha unes grans esperances..., que sigui realment, aquesta, una oferta de televisió molt professional i de gran nivell, en línia amb el que suposa a nivell europeu la capçalera, el vaixell insígnia del grup, que és un diari de referència europea. I, per tant, hi ha aquesta expectativa que aquest grup, en el sector, en el segment de la televisió, es pugui transformar també, i de fet això així ho desitgem tots, en un grup de referència. De moment, però, té dificultats, i nosaltres els hem anat acompanyant i hem anat ajudant en la mesura de les nostres possibilitats perquè aquestes dificultats fossin superades.

I recordo amb gust la recent compareixença que va fer aquest operador davant del consell per explicar els seus projectes de futur immediat. I un, el canal generalista, el 8TV, que, diguem-ne, seria el referent, ja fa grans esforços. Ahir mateix va tenir el privilegi de tenir el president de la Generalitat en els seus estudis per a una gran entrevista. Per tant, és un canal que

s'anirà incorporant a poc a poc, però, escolti'm, està molt lluny encara de les obligacions a què es va comprometre quan va rebre la concessió; en matèria de llengua, per exemple..., en matèria de producció pròpia, bàsicament, encara està bastant lluny. Però la voluntat del grup és no solament complir allò a què es va comprometre, sinó anar més lluny, no?

Després, hi ha el canal 105, que en aquests moments és un canal musical. El grup té un altre projecte...

El president

Si pot anar acabant, senyor Font...

El president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

Perdoni, m'he allargat més del compte; però, en fi, era un tema important.

I després hi ha el canal del Barça, que de tots quatre és l'únic que compleix totalment les seves obligacions, sobretot en matèria de llengua i en producció pròpia. És l'únic que no ens dona cap problema.

I finalment hi ha Estil 9, que recentment ha rebut un advertiment seriós per part nostra, perquè en algun moment de la seva programació, en horari protegit, va emetre continguts inadequats.

Però és un grup a què s'ha de donar més temps perquè compleixi allò a què es va comprometre l'any 2003.

Amb relació... En fi, reconec que m'he deixat guanyar pel temps, i...

El president

Un minut, si li sembla.

El president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

Dues qüestions. Bé, és que si no es quedaran tots els grups sense resposta, no?

Amb relació a les competències del CAC, la nova llei, el projecte de modificació de la llei. Nosaltres de moment no veiem que hi hagi ni amenaces ni motius per estar preocupats per les qüestions competencials del CAC. És a dir, ja hem dit aquí que la sortida abans d'hora de tots els membres del consell no està en línia amb el que el legislador en el seu moment va imaginar per a l'autoritat de regulació independent. Ara bé, el que ja vàrem dir per escrit, perquè és preceptiu, al Govern quan ens va presentar el seu projecte és que... Els membres que la cambra elegeix ara podran ser elegits, segons aquest projecte, si prosperés aquest projecte, per dos grups parlamentaris i no per tres. Nosaltres creiem, com a consell, que això és un detall que redueix la qualitat democràtica, no? I, després, si es poden elegir per majoria absoluta si no és possible fer-ho per majoria qualificada, doncs també, perquè estàvem acostumats que els membres del CAC elegits al Parlament ho fossin per unanimitat o per una majoria molt considerable.

Però, dit això, sobre les competències nosaltres encara no hem vist cap motiu de preocupació. I encara més: hem escoltat responsables governamentals constantment fer una defensa aferrissada de la nostra feina, un reconeixement del nostre paper, i per tant això ens deixa molt tranquils, i l'únic que esperem és que en seu parlamentària es trobi aquell clima ideal per promoure les modificacions que calgui, i sempre buscant aquest consens, que després reforça la feina, la presència i l'activitat del mateix consell.

Sortida pràctica per als operadors? Si m'ho permet, president. Sortida pràctica per als operadors locals de TDT? Doncs em sembla que ho he dit, més o menys. És a dir, nosaltres creiem que aquells que no estan en condicions, i n'hi ha uns quants, que no estan en condicions, el que han de fer és sortir, perquè estaria bé que poguéssim crear condicions, psicològiques fins i tot, d'espectre, en fi, totes les condicions necessàries, perquè ben aviat alguns candidats a operar, a intervenir, a entrar en el sector audiovisual ho poguessin fer, perquè quan es va fer l'altre concurs no ho van fer, però les seves condicions en aquests moments..., només cal veure com ha canviat el món de la comunicació a Catalunya, i a aquest president li consta que hi ha grups que voldrien tenir una finestra audiovisual, de ràdio, de televisió, i veuen amb preocupació que hi ha operadors que, francament, deixen molt a desitjar, i no sabem ni nosaltres mateixos què fan en aquests moments ocupant espectre. Com molt bé ha dit la diputada d'Iniciativa per Catalunya, l'espectre és públic, i, per tant, aquí això no és exactament una qüestió privada que no hagi de ser objecte de regulació.

És possible...

El president

Moltes gràcies, senyor Font, si li sembla, perquè...

El president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

Deixi'm... El tercer sector. Doncs, naturalment, nosaltres hi estem molt d'acord. Hem parlat amb el Govern sobre aquesta qüestió, ja; amb el nou Govern, perquè això el Govern anterior ho tenia pràcticament enllestit. Nosaltres creiem que s'ha de decidir ràpidament. Va una mica amb la mateixa voluntat general d'endreçar tant el sector de la ràdio com el de la televisió. Creiem que els que intervenen en el tercer sector, o els que tenen vocació clara de servei a la comunitat, bé mereixen que se'ls faci cas i que el Govern, les administracions... L'espanyola està a punt d'aprovar un decret llei sobre aquesta matèria; així ens ho va comunicar recentment el secretari d'estat quan ens va visitar fa quinze dies al CAC. Per tant, només hi podríem estar d'acord, amb aquesta qüestió, perquè ha estat una preocupació nostra.

Miri, per acabar, perquè m'afecta, li demano per favor, senyora diputada, que no torni a parlar de censura en la meva presència. Li ho demano per favor. Faré seixanta anys l'any que ve i he tingut temps de lluitar contra la dictadura. I jo sé el que és, la censura. Jo

l'he patit. I si vol li'n puc donar alguns detalls. No, bé, aquí no és el moment, però personalment m'ofereixo per explicar-li-ho. El CAC no practica censura. Està a les antípodes del que vostè ha dit. El CAC, a més a més, està format, històricament, no ara, sinó des del primer dia, per personalitats de compromís democràtic absolut i que, per tant, serien incapaces d'embrutar la seva trajectòria vital, professional, intel·lectual, amb qüestions que tinguessin a veure, de lluny, amb el que vostè ha dit.

I aprofito per dir-li –no en tinc les dades exactes, perquè no memoritzo aquestes qüestions, memoritzo les idees– que el seu líder m'ha dit, quan l'he trobat en tantes ocasions, en actes institucionals, que gràcies al CAC vostès tenen una finestra més generosa als mitjans públics de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Font. Justificar que hem tingut aquesta generositat en les intervencions perquè, de fet, hem agrupat compareixences, i crec que finalment el còmput resultant així ho justifica.

Reprendríem aquest segon torn de valoració, amb el benentès que si emetessin vostès noves preguntes ens veuríem obligats, per cortesia, a tornar a donar la paraula al senyor Font. Per tant, els prego que siguin molt conscients d'aquest advertiment.

Té la paraula el senyor Joan Ferran per un torn de cinc minuts.

Joan Ferran i Serafini

Sí; gràcies, senyor president, i a més pel tractament que ha fet vostè del temps respecte als intervinents del CAC, perquè em sembla que és important que puguin expressar-se, i més tenint una concentració de temes tan important com la d'avui.

Jo..., permeti'm, abans de res... No he demanat abans la paraula per allusions, però simplement un petit flaix. Miri, jo, modestament, crec que sóc un diputat més creatiu i que no necessito un guió de campanya perquè em diguin si haig de parlar d'una altra personalitat política o no. Jo crec que hi han personalitats que fan que se'n parli per si mateixes, que estan especialitzades a sortir a la llum pública, i últimament donen fe d'això que li dic, parlant de gais, parlant de bisbes, parlant d'immigrants i parlant d'agricultors. Per tant, a mi no em cal que m'ho posin en un guió de campanya.

Ara, jo sí que suggeriria, perquè parlem de mitjans de comunicació, i de despesa en els mitjans de comunicació, i de consells de l'audiovisual, que repassin vostès les intervencions del meu company, el senyor Carmel Mòdol, que, de forma reiterada, en totes les comissions de control de televisió ens ha explicat quina és la coneguda intervenció en la política de la publicitat i de les televisions a nivell estatal del senyor Duran i Lleida, de la Uteca, etcètera. D'això, si repassen vostès les intervencions del senyor Carmel Mòdol, en tindran una llista llarguíssima.

I entrant ja concretament en el que em deia: «Home, no facin retòrica respecte als temes que discutim avui aquí», bé, jo, mirant els components del CAC, li diré que, home!, no sé si serà retòrica quan d'aquí a dos o tres mesos –perquè aquestes lleis, entre les quals la del CAC, es volen ventilar amb una velocitat exorbitant– els diguin que pleguin immediatament. Això serà retòrica? Això serà una realitat. I quan parlo de «frau de llei» parlo del fet que quan vam fer la llei anterior vam acordar que no se supedités el temps legislatiu al temps polític, perquè això no era bo. I la conseqüència d'això havia de ser que les persones que haguessin estat triades amb aquesta intenció que no hi hagués una interpretació política en un consell de l'audiovisual, que és un organisme democràtic, plural, regulador, etcètera, no haguessin de plegar simplement perquè canviés el Govern.

Això seria tristíssim, perquè, saben el que passaria amb això? Donaria força i veu als negacionistes del CAC, als que neguen l'essència del CAC, aquesta essència imparcial. I n'hi han, de negacionistes del CAC. A nivell de l'Estat, a nivell de la península Ibèrica, hi han negacionistes del CAC. Per tant, escolti'm, si fem això, si es fa això des d'aquesta cambra, donarem peu als negacionistes del CAC i negarem l'essència per a la qual es va crear. I això em sembla que seria molt perillós, perquè no és retòrica. És simplement una aplicació perversa, a la pràctica, d'una determinada concepció de control, que han de ser els mitjans, no sols els mitjans de comunicació públics..., sinó dels mecanismes o els organismes reguladors dels mitjans, dels continguts i del pluralisme dels mitjans de comunicació públics.

I no ens donin l'excusa d'un tema simplement econòmic, perquè dins de la mateixa llei òmnibus aquesta sobre els audiovisuals se'ns demana una reducció del Consell Assessor de Continguts de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que són gent que saben vostès que no cobren, sinó que tenen unes petites dietes, i se'ls passa de vint-i-un a catorze no sabem ben bé per què. I aquí no hi ha un tema d'austeritat. Aquí hi ha una laminació clara i absoluta del que és el pluralisme i del que és l'aportació que fan sectors civils –aquí sí, civils– que no viuen relacionats amb el món de la comunicació, sinó que viuen en la comunicació, que són sindicats, entitats, col·lectius, associacions de veïns, etcètera. Per tant, l'essència del que veiem aquí és una altra. És una essència intervencionista amb l'excusa d'una determinada austeritat.

I ho he dit abans: la qualitat democràtica es paga. I joestic d'acord que cal ajustar-se el cinturó des del punt de vista econòmic. Però l'orgull de la qualitat democràtica es paga. I l'haurem de pagar. Haurem de pensar com, segurament, i ens haurem d'ajustar el cinturó. Però la qualitat democràtica, per mi, passa en aquests moments, a nivell de Catalunya, perquè el Consell de l'Audiovisual de Catalunya continuï funcionant.

Jo, per evitar malentesos, abans els he dit que era molt útil la feina que vostès ens feien. I no vull que hi hagin malentesos. És útil, senyor Font, perquè és interpretable –és útil perquè és interpretable. Quan jo vaig a la comissió de control i m'exclamo que aquest

mes, per exemple, les aparicions i els *inserts* del senyor Duran multipliquen per bastant els de la senyora Carmen Chacón ho faig en base a l'informe del pluralisme, estudiat i treballat, que vostès em van donar el mes de juliol, i faig les xifres sobre això; no m'ho invento, això. I quan el senyor Rivera ha intervingut, com vostè ha dit, en la comissió de control ha fet el mateix. I quan el PP es queixa, jo he sentit el senyor Santi Rodríguez fer servir els informes del CAC. Com pot ser que els informes del CAC, que són una eina, puguin ser interpretats? Doncs això és la bondat dels informes del CAC, i per això jo els encoratjo a seguir-ho fent.

I acabo, senyor president. No es preocupin. Vostè no ha pogut comparèixer, o no podran comparèixer, en les compareixences que hi hauran sobre la modificació de les lleis. Pensin vostès que hi passaran 33 persones; que es va demanar que n'hi passessin 76; que la majoria, integrada pel Partit Popular i Convergència i Unió, ho ha limitat a 33; que aquestes intervencions constaran, arribaran i seran molt limitades en el temps, no tindran l'oportunitat que vostè ha tingut aquí de parlar una bona estona, sinó que estaran fetes en pla realment exprés, segurament, amb intervencions, segurament, reduïdes en el temps i comprimides en el temps, però la filosofia del que vostès expressen aquí –no la que expressen aquí, sinó la que ve de tots els anys que fa que discutim aquestes qüestions– serà present en les intervencions, almenys, d'una part dels grups parlamentaris.

Tinguin la certesa i la seguretat que per part del nostre grup estem compromesos amb la defensa del servei públic dels mitjans de comunicació i dels organismes reguladors que donen garantia de la pluralitat democràtica.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Ferran. Pren la paraula el senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

(L'orador comença a parlar sense fer ús el micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) El nostre grup, dic, tornarà a reiterar la satisfacció per la feina que ha fet el CAC, no només en aquesta etapa, sinó en les etapes anteriors. Gradualment, s'ha anat dotant de mitjans per fer la feina més excel·lentment, i els processos de reflexió que els diversos membres del CAC han tingut durant aquests anys han ajudat a millorar la qualitat del nostre sistema de comunicació.

Però feta aquesta valoració positiva, no se'ls escapa que la compareixença d'avui no estava buscada. No estava buscat específicament, això. Era perquè consideràvem, quan vam sol·licitar la compareixença, que havien de vindre aquí a donar les explicacions que ens donen periòdicament. El fet de la contrareforma de les lleis de l'audiovisual i el fet que determinades compareixences no s'aprovesin ha provocat que tin-

guem l'ocasió avui de tindre'ls aquí i que els demanem aquest esforç afegit de clarificació i d'opinió, perquè també els demanem la seua opinió.

Jo, president, ho he dit molt clar de l'altra manera: posen en qüestió la feina de tot el seu equip. Són deu membres que té, aquest equip, que funciona, i quan se diu que se pot reduir a la meitat tranquil·lament jo crec que es fa un flac favor al CAC. El senyor Joan Ferran ho ha assenyalat específicament: negacionistes de la feina que s'ha fet al CAC.

Això són los folis de les reformes, de la contrareforma. Aquí no hi ha estalvi econòmic. Aquí hi ha malauradament una pèrdua de qualitat democràtica del nostre sistema audiovisual. Aquesta és la realitat. I nosaltres això, modestament, amb la força que tenim com a grup parlamentari, ho combatrem fins al final.

Perquè, a més a més, els ho diem: si no haguessin fet una feina útil no ens haurien tingut defensant la seua posició. Però resulta que han fet una feina molt útil. I tenim un sistema de comunicació de molta més qualitat on hi ha determinades coses que, amb tots els respectes del món, no es poden fer. I aquest és el sistema de Catalunya.

Vaig acabant, president.

El president

No, més que res, senyor Mòdol, intenti referir-se al tema de la compareixença, avui, perquè...

Carmel Mòdol i Bresolí

No, no, és que el tema de la compareixença...

El president

...una mica, una petita excursió es comprèn, però...

Carmel Mòdol i Bresolí

...és una mica això. Quan se diu que...

El president

Disculpi que l'hagi interromput.

Carmel Mòdol i Bresolí

...el deute de la corporació i del CAC són 1.500 milions d'euros, doncs, sentint-ho, s'ha de dir aquí també que no es parla amb propietat. Hi ha un deute anterior al 2003, de la corporació, que era proper als 1.000 milions d'euros, és veritat, i que el govern d'esqueres va dir que eixugaria, i està en procés d'eixugar..., i que el va treure dels números de la corporació. Per tant, ja no figura al deute de la corporació. I s'ha de dir que no era mala gestió. En aquella època, i a la senyora Xandri li agradarà saber-ho, a l'erari públic català li costava menys diners, la corporació, perquè el Govern d'aquelles èpoques, anteriors al 2003, en lloc de fer l'aportació de l'erari públic al pressupost de la corporació lo que feia era autoritzar-lo, en lloc de posar di-

ners, a demanar deute. L'avalava; ja està. Però no hi ha mala gestió. No hi ha hagut, de fet, en gros, mai mala gestió.

A nosaltres ens preocupa que aquest sistema que tenim es compliqui. Per això, president, disculpi'm que hi hagi incidit de la manera que hi he incidit.

El president del CAC ha dit: «El consell estatal el necessitem.» Jo entenc el fil conductor intel·lectual que el porta a fer aquesta afirmació. Lo que passa és que tenim, a diferència del que ha passat a Catalunya, precisament per aquestes garanties que teníem amb les lleis vigents encara..., a Catalunya no ha passat lo que passa malauradament a l'Estat massa sovint. Ens haurem de referir al Tribunal Constitucional, per agafar un àmbit jurídic on el pes dels partits fa que es perdi l'objectivitat a l'hora de triar candidats que puguin respondre a les exigències que se'ls demana. I aquí, els que hi hagi al CAC futur tindran la mateixa exigència a l'hora de valorar els membres del consell de govern de la corporació. Tot lo que diem no és anecdòtic, no és casual; té molta importància.

Deia que jo discrepo de les maneres, perquè fins ara l'Estat espanyol no ha excel·lit a l'hora de fer la tria de persones o personalitats per ocupar aquests llocs col·legiats, els llocs als organismes col·legiats. I, per l'altra qüestió, la seva frase era literalment: «El consell estatal el necessitem.» No m'ha respost la pregunta de Telecinco, però allò de Telecinco ho agafaria combinant una mica la frase que vostè ha dit, corregint-la: jo no crec que necessitem un consell estatal; el que Catalunya necessita, i permeti'm la llicència, és estat.

El president

Moltes gràcies, senyor Mòdol. Pren la paraula la senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Sí, jo..., només tres apunts molt breus. Primer, és evident que el CAC desenvolupa una labor admirable i que evidentment és un mitjà regulador dels nostres mitjans audiovisuals aquí a Catalunya. Vull dir, això tots ho tenim present. Però, també, el que està clar és que la seva tasca no és immaculada, eh? Això, primer punt.

Després, jo volia dir al senyor Mòdol que crec que el senyor Font ja li ha contestat abans, quan vostè parla de la «contrareforma». Crec que vostè ja ha contestat bastant què pensava sobre el que ell denomina «contrareforma».

I, finalment, m'agradaria saber: de les declaracions que va fer la senyora Terribas en què alertava que si guanyava el Partit Popular perillava la televisió pública catalana, què en creu vostè? Què pensa fer? O quines mesures pensen...

El president

Senyora Xandri, és conscient que el compareixent ha fet el segon torn d'intervenció i que si li formulen una nova pregunta, o el deixem en la indefensió de no poder respondre...?

Marisa Xandri Pujol

Ah...

El president

Ho dic perquè estaríem en el torn de valorar el que s'ha dit fins ara. Ho dic perquè ho valori, eh?, perquè, si no, sí que hem acordat que li permetria tornar a intervenir, i no tindrien la darrera paraula en aquesta sessió, fet insòlit, els senyors i les senyores diputats, sinó el compareixent.

Marisa Xandri Pujol

D'acord.

El president

Ho dic perquè potser que reformuli la reflexió que anava a fer, i ens estalviarem, doncs, obrir novament un torn.

Marisa Xandri Pujol

Bé, doncs ho deixem així.

El president

Moltes gràcies per la comprensió, en nom del seu propi paper en aquesta institució. Pren la paraula tot seguit la diputada Carmen de Rivera. Ah, perdó!, la diputada Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Senyor president, això del pluralisme..., que no comencem a patir... És una broma –és una broma. (*L'oradora riu.*) La primera reflexió que volia fer era precisament per a la senyora Alòs, que ens deia que hi havia alguns grups que semblava que havien començat la campanya electoral, i m'ha semblat que era precisament ella qui en donava el tret de sortida, perquè no hem entès aquests primers minuts de la seva intervenció, sincerament.

Però, en tot cas, com que ella ha fet molt èmfasi i tot-hom ha fet molt èmfasi –també en la seva compareixença, senyor Font– en el context econòmic que tenim, només reiterar, explicar, d'on venim i què tenim. Tenim un govern que ha decidit durant l'any 2010 prescindir de 350 milions d'euros que li sobraven del pressupost perquè ha eliminat un dels impostos que precisament donaven aquest ingrés. Per tant, és que la situació no deu ser tan dramàtica, quan es pot prescindir, precisament, d'un ingrés com aquest. Parlo en concret de l'impost de successions. I, en canvi, un grup que dóna suport al Govern i un que li'n dóna deponent de la setmana, i que en l'anterior legislatura estaven a l'oposició, la feina que ens proposaven com a grups de l'oposició era de reduir ingressos, perquè les seves propostes i esmenes als pressupostos eren la reducció d'ingressos i, en canvi, augmentar les despeses. Recordo que a l'últim pressupost ens proposaven un augment de despeses de més de 1.000 milions d'euros, en noves polítiques, en nous progra-

mes, en nous plans. Afortunadament, nosaltres no fem aquest tipus d'oposició, per dir-ho d'alguna manera, irresponsable. Nosaltres proposem augmentar ingressos, mantenir la despesa, i en allò que no sigui un servei públic bàsic, poder reduir la despesa. Ens sembla que el paper del CAC entra precisament en allò que és bàsic i necessari, i per això dèiem que la reducció del seu pressupost suposarà una limitació de les seves capacitats.

Dues reflexions molt concretes, que seran preguntes retòriques, senyor Font, que no caldrà que em contesti. Una, agafant una de les seves reflexions sobre que és molt important el consens en matèria de política audiovisual, doncs lamento informar-lo que el consens em sembla que alguns el donen per més que trencat, perquè quan estan... Ara ja sé que no m'escolten, però, en tot cas, si m'escolteu... Vostè sí; els que han trencat el consens, no. Perquè si m'escolteu sabrien que quan estan a l'oposició el consens significa la imposició del meu acord, i per tant una mena de xantatge que si no és el que jo vull no hi ha consens, i quan estan al Govern és la imposició de la majoria, hi estiguin o no hi estiguin d'acord la resta. Per tant, el consens l'hem acabat.

A mi em faria sortir els colors, el tema del senyor Marín, si no fos d'Iniciativa i si fos de Convergència i Unió, precisament. Perquè, sap què va passar? Que teníem una llei de la corporació en què Convergència i Unió ens va imposar el seu acord a canvi que hi hagués 12 membres en el consell de govern i 21 membres en el consell assessor. I ara, per imposició, canvia aquests 12 membres per 5 i aquests 21 per 14. A mi em faria sortir els colors, perquè en la llei que teníem demanàvem dos terços per escollir el president del consell de govern, i Convergència va utilitzar la seva majoria, o els seus membres en el consell de govern, o la seva influència en alguns membres del consell de govern, perquè aquests dos terços no s'aconseguissin. El Govern, és cert, va canviar per decret aquesta llei, que, per cert, ara Convergència no torna a la seva forma original. Manté aquesta majoria absoluta per escollir el president de la corporació, no ha tornat als dos terços, cosa que els va semblar tan escandalosa en el seu moment, i, precisament, imposant la seva majoria per no arribar al consens.

Per tant, evidentment que ens preocupa, aquesta reforma, o contrareforma, o com se'n vulgui dir, que proposa aquesta llei òmnibus de l'audiovisual, perquè suposarà una pèrdua d'independència dels mitjans públics i també del CAC com a organisme regulador. I aquesta pèrdua d'independència en el cas del CAC és greu, perquè significa també una pèrdua d'autoritat per regular, imposar i vetllar en el sector i perquè suposarà, aquesta retallada del seu pressupost, una pèrdua de capacitat.

I sobre l'acompliment de les empreses privades –la darrera reflexió–, ens deixen preocupats, les paraules del president del CAC, en el sentit que si tant a nivell local com a nivell nacional tenim empreses privades que estan lluny de complir allò a què en el seu moment es van comprometre i allò pel qual van aconseguir, per davant d'altres operadors, l'explotació d'aquest espai radioelèctric o d'aquest espai audiovisual, fins quan

haurem d'esperar que compleixin aquestes obligacions, no? Perquè és evident que si en lloc de ser vostè president del CAC fos president de l'Agència Tributària o president de la Inspecció de Treball i ens digués que en el seu sector hi ha greus incompliments des de l'any 2003 ens alarmaríem. Però entenem que en aquest sector és evident que s'han de deixar uns certs marges. La nostra pregunta és: fins quan hem de deixar aquests marges? Pregunta retòrica, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora Camats. Doncs, ara sí, pren la paraula la diputada senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Sí; gracias, presidente. Mire, señor Font, yo no le voy a hacer ninguna pregunta retórica. Me voy a limitar a repetirle..., quizás no me ha podido entender a pesar de que se la he hecho dos veces a lo largo de mi intervención: ¿Cómo va el CAC a garantizar de una manera más ágil de lo que se ha venido haciendo hasta ahora el control de tiempos y medios en la campaña?, que son veinte días, y lo que no puede ser es que se regule al cabo de la semana cuando son dos semanas de campaña. Entonces, esa pregunta me gustaría que me la contestase.

No voy a entrar... Bueno, sí decirle una cosa: las cifras, usted dice que cantan. Perdona, yo me he limitado a coger las que usted ha dicho, las que usted ha dicho aquí. Yo no traigo textos preparados, no tengo los grandes asesores que me preparan los discursos... Sencillamente, 8.400.000, observando el presupuesto actual..., y viendo el recorte que les planteaban desde Finanzas y que al final terminó en 8.400.000.

Yo no soy tan sutil como la señora Camats, pero sí que, oyendo a la señora Camats, a mí me gustaría que los ciudadanos escucharan..., porque esto son batallitas, ¿eh?, y lo que evidencia es que el CAC ha sido comederio de partidos políticos, porque esto es un reparto de poder entre los distintos partidos políticos y cuesta mucho dinero a los ciudadanos. Por tanto, y conclusivo... Nada más, puntualizar esto.

Y, por favor, le agradecería, para que lo escucharan todos los grupos, que nos diga cómo va a funcionar en la próxima campaña política.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula la senyora diputada Marta Alòs.

Marta Alòs Lòpez

Gràcies. Bé, jo em pensava que això era una compareixença del senyor Font, no?, no un debat entre nosaltres, que d'oportunitats en tenim moltes. Però, vaja, no defugiré les provocacions contínues.

És clar, per evitar malentesos fem servir demagògia i ampliem els malentesos, no? Twitter del senyor Joan

Ferran: «La diputada del PP diu que Terribas carrega sistemàticament contra el seu partit.» Això no és cert. No, no, és que ara vindrà... Mònica Terribas té clar el que és un servei públic. Diu: «S'ha posat amb el PP.» No, ja arribarà. Diu: «CiU/PP, no.» Vaja. Miri, és un estil de fer política. Nosaltres en tenim un altre –en tenim un altre.

I després també fan servir aquest discurs de la tendrell. És que a Lleida ho diem molt, això, el discurs de la tendrella. Recordo un alcalde de Lleida que ho feia servir molt. «És que a vostès no se'ls considera per a res», «és que vostès fan una bona feina i no serveix per a res», «el Govern no els considera», etcètera. Aquest discurs que no se'l creu ningú i que menysté intel·lectualment els electors. Bé, és una manera de fer política que a nosaltres no ens hi trobaran.

La diputada Camats parlava del tema de l'impost de successions. Però, home, si van ser vostès els que el van reduir gairebé al màxim! (*Remor de veus*). Ara què venem?

El president

Si us plau...

Marta Alòs Lòpez

Va ser un decret o no va ser un decret, el nomenament del senyor Marín? Sí? Sí. D'acord. Doncs aleshores no ens emboliquem d'aquesta manera.

Tornem a l'obsessió amb el senyor Duran. Bé, el senyor Ferran deu estar d'acord amb la Conferència Episcopal Espanyola. Nosaltres no. Nosaltres sempre hem reivindicat una conferència episcopal catalana. Vostè no hi està d'acord? (*Remor de veus*.) D'això en diu «parlar dels bisbes»? Doncs, d'acord!

El president

Senyores i senyors diputats...

Marta Alòs Lòpez

Em centraré –em centraré.

El president

Per respecte als compareixents crec que hauríem d'estar atents al tema.

Marta Alòs Lòpez

Sí, sí. Però quan et provoquen...

(*Remor de veus*.)

El president

Senyor Ferran –senyor Ferran–, per favor, va. Senyora Alòs, si pot reprendre...

Marta Alòs Lòpez

Senyor Font, jo li agraeixo moltíssim la seva compareixença i la de la resta dels membres del consell.

No li faré cap pregunta, però sí que és veritat que l'altre dia, a la Comissió d'Asseriments Institucionals, quan va

venir l'Associació Catalana de Ràdio, parlàvem d'això, no?, de la conjunció entre ràdios privades i públiques. És veritat, es van queixar d'un greuge comparatiu. No cal que em contesti, perquè em sembla que alguna altra vegada ja n'hem parlat. Però, per exemple, un exemple de casa meua, de Lleida, no? A Lleida ja fa anys que no opera la COM, es va tancar fa temps, però en canvi sí que té el pal repetidor. I, aleshores, des d'allà van emetent, no informació local, sinó informació generalista. Per tant, això ja ho ha tractat, i ha dit que aquest tema l'estan tractant. Bé, però, en canvi, n'hi ha una altra de local, que és la UA1, que és només local, i per tant és privada, i deu entendre que l'associació també en parli, d'això. Cadascú defensa els seus interessos. És així, no? Però no s'entén massa, això, que hi hagi pals repetidors que s'utilitzen per a altres funcions que no són aquelles per a les quals..., els va ser atorgada.

Jo li agraeixo molt la intervenció que vostè ha fet. Vostè encetava la seva primera intervenció, l'any 2009, dient: «És un honor poder comparèixer. Venir a retre comptes és una obligació, i poder debatre i reflexionar amb els diputats i les diputades permet enriquir la voluntat de servei públic.» Això són unes observacions que l'honoren, i li vull agrair aquest esperit, aquest esperit per fer del CAC una aposta..., que nosaltres vam fer al seu dia molt noble. I que continuï amb aquesta tasca.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Alòs. Malgrat el que havíem anunciat, i atesa la pregunta explícita i directa que ha reformulat la senyora Carmen de Rivera, no voldríem que quedés cap ombra de dubte de l'interès del president del CAC a respondre totes les preguntes. Per tant, li tornariem a donar la paraula, i si així ho consideren obriríem un torn d'un minut per a la resta de grups. Si no ho consideren oportú, doncs senzillament donaríem per acabada la compareixença amb aquesta resposta precisa –eh?, senyor Font?– amb relació a la pregunta que li ha formulat la diputada Carmen de Rivera.

El president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

Moltes gràcies, senyor president. Seré breu. Senyores diputades i senyors diputats, algunes qüestions que potser en la meua primera intervenció han quedat sense respondre, però hi ha un... (*Veus de fons.*) Mani?

El president

Hi ha la del Partit Popular.

El president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

Sí, sí, ho tinc en compte. Ha de parlar una altra vegada?

El president

No, no. Ha apuntat que al final retirava, però, atès que la senyora De Rivera no ho ha fet, quedava en la indefensió, ara, la diputada del PP.

El president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

D'acord, d'acord. Hi havia alguna qüestió que potser no ha quedat prou clara. Quan diem que necessitem el consell estatal ho diem perquè és una situació complicada, la que en aquests moments tenim, perquè, és clar, vostès aquí també s'han queixat que potser no som prou diligents actuant contra operadors que no tenen la seu a Catalunya, no? Nosaltres no podem... Amb aquests operadors, l'única qüestió que ens permet la llei és alertar el ministeri, i, en fi, si considerem que és greu, directament a la fiscalia, i alguna vegada ho hem fet, però no podem fer una altra cosa, no? I de fet ho fem, i amb resultats positius. Concretament en aquesta qüestió de *Sálvame* ens va sorprendre, per exemple, la manera com els mateixos afectats van reaccionar, donant públicament un reconeixement de la nostra actuació, de la nostra advertència, i fent un propòsit d'esmena públic...

El president

Senyor Font, és que ultrapassem tots els horaris. Si pot anar a les dues preguntes precises pendents que li quedaven de la diputada del Partit Popular, la pregunta amb relació a la directora de televisió, la senyora Terribas...

El president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

No, jo crec que...

El president

Si ho considera.

El president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

...si guanya el Partit Popular la televisió pública no està en perill. Però, és clar, jo he conegut, hi he treballat fins i tot, la televisió pública quan el Partit Popular ha tingut responsabilitats, i també hi he tingut responsabilitats en altres èpoques, i això, si vol, estic disposat a fer-li una explicació fins i tot professional, eh?, de com ha funcionat en un moment i en un altre. Jo m'estimo més dir que espero i confio que la televisió pública no perilli, perquè és essencial, el mitjà públic. La televisió pública i la ràdio pública són essencials per garantir el pluralisme. No és suficient que millori l'oferta privada. L'oferta privada per si sola no és garantia automàtica de defensa i garantia del pluralisme, i per tant necessitem uns mitjans públics, i això sí, naturalment, sotmesos al control públic des del Parlament i des de les diferents instàncies de control, que per cert són moltes, a què estan sotmesos aquests

mitjans. Per tant, jo no sóc tan pessimista. Al contrari, jo faig una professió de fe democràtica en les millors intencions del Partit Popular.

I, escolti, naturalment la nostra feina no és immaculada. Vostè ha fet servir un terme més aviat religiós. Nosaltres estem sotmesos a la crítica, i la necessitem, i a més a més no estem per sobre de ningú, ni molt menys de la llei, i les nostres decisions són susceptibles que s'hi recorri en contra davant dels tribunals. Per tant, nosaltres no tenim l'última paraula.

En fi, vostè insisteix, senyora de Rivera, en el nostre pressupost. No entraré en aquest debat, perquè a mi em dóna més tranquil·litat veure que quan vostè no hi era, en el Parlament, fa onze anys, hi havia unanimitat sobre la necessitat de crear aquesta institució, que és essencial per a l'arquitectura institucional i el sistema de garanties a Catalunya. Per tant, jo crec que no és discutible. No es preocupi, fem esforços, els hem fet, hem fet una retallada del 23 per cent, molt per sobre del que han fet el mateix Parlament i institucions semblants a la nostra. El nostre esforç és claríssim, i estem disposats a continuar fent-lo, però creiem que estem legítims per defensar el pressupost mínim per fer la feina que la llei ens obliga a fer, i Déu n'hi do la resposta i el nivell de satisfacció del Parlament davant dels nostres documents, que no són, com ha dit el diputat senyor Joan Ferran..., ha dit que són interpretables, no ha dit... Per tant, estem molt tranquils en aquest sentit.

Finalment, escolti'm, també m'he deixat abans una qüestió, no me n'escapo, relacionada amb el Partit Popular. El cas Palau va tenir més temps que el cas Gürtel, eh?, per exemple. És a dir, no... I si vol estem a la seva disposició per comentar i debatre...

El president

Moltes gràcies, senyor Font.

El president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

...en el consell aquestes continuacions.

I, finalment, deixi'm, president, agrair a la...

El president

Senyor Font, està vostè..., no abusant, està vostè... (*El presidentriu.*)

El president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

Només per agrair les paraules tan agradables i tan boniques de la senyora diputada Marta Alòs. Continuarem fins que l'autoritat ho determini.

El president

Moltes gràcies, senyor Font. Tots els grups declinen fer ús novament de la paraula, excepte la diputada Carmen de Rivera, que per una al·lusió personal demana... (*Veus de fons.*) Trenta segons.

Carmen de Rivera i Pla

Dispensi, president. És que potser... Ho diré en català, perquè potser no se m'entén. (*Remor de veus.*) No, és que el que volem saber... Hi havia un debat entre el CAC, periodistes i partits polítics per donar una resposta més curosa i més ràpida quan hi han problemes en la campanya, en el període de campanya política, perquè són quinze dies i el control es feia cada setmana. I llavors els periodistes demanaven –jo ho recordo, potser diu que no– que els deixessin una mica al seu criteri i que en tot cas el CAC fes un control més ràpid i més proper al problema.

El president

Se l'ha entès perfectament les tres vegades que vostè ha fet aquesta...

Carmen de Rivera i Pla

Doncs que em digui: «Miri, no li contestaré»...

El president

El president ha organitzat el seu temps...

Carmen de Rivera i Pla

...o que això és una bajanada, o el que vulgui.

El president

...i la seva intervenció, i ell ha considerat, doncs, que no s'hi havia de referir...

Carmen de Rivera i Pla

Ah, bueno...

El president

Si vostè ho considera insatisfactori, adreci-s'hi per escrit o com consideri.

Carmen de Rivera i Pla

Doncs, no és satisfactori, però jo espero que el senyor Font igualment m'ho expliqui després en privat.

El president

Moltes gràcies.

Doncs, s'aixeca la sessió.

Senyor Font, moltes gràcies per la seva compareixença.

El president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

Gràcies, senyor president, i gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

La sessió s'aixeca a la una del migdia.